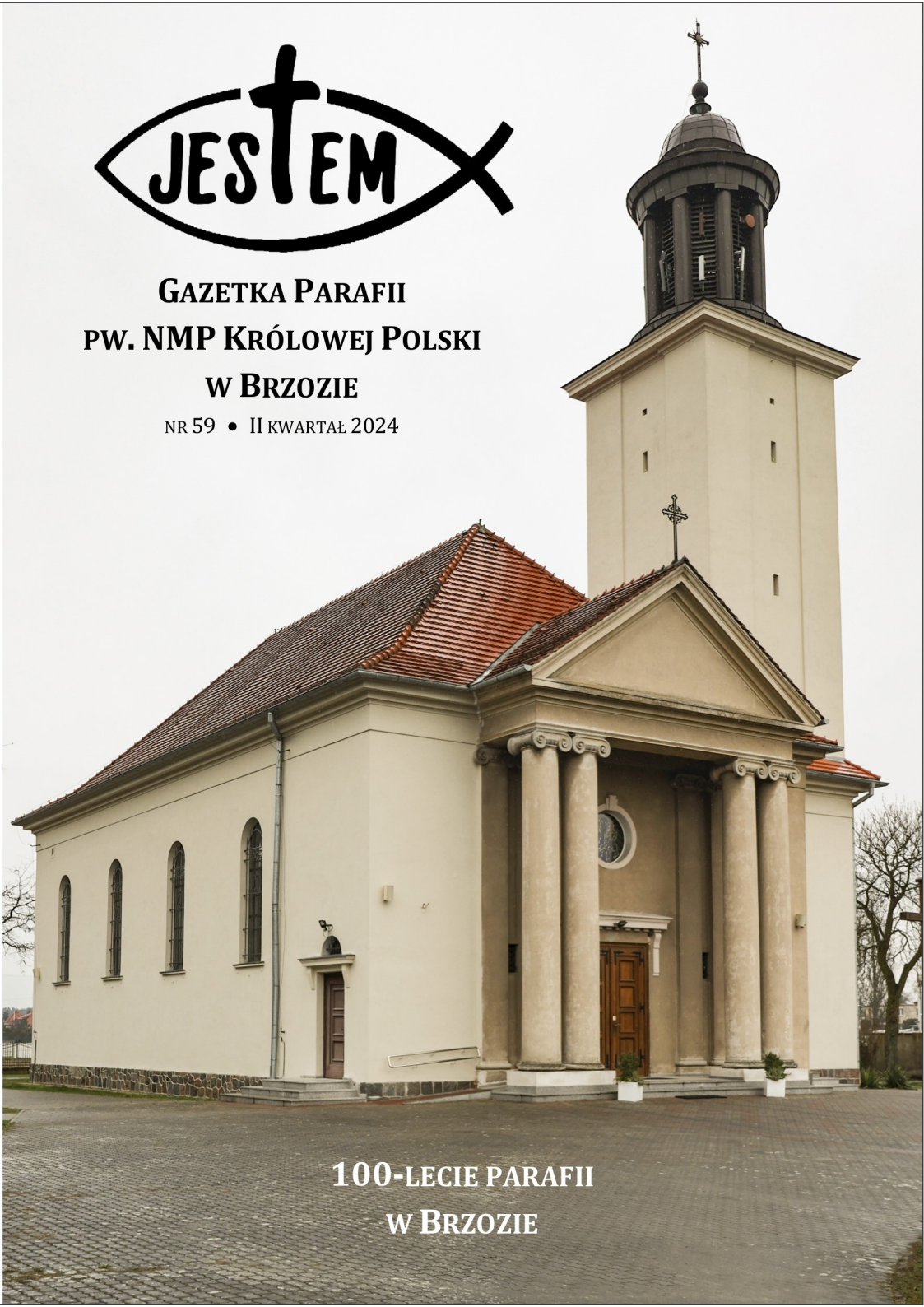

**GAZETKA PARAFII
PW. NMP KRÓLOWEJ POLSKI
W BRZOSIE**

NR 59 • II KWARTAŁ 2024

**100-LECIE PARAFII
W BRZOSIE**

Słowo Duszpasterza

Boże w Trójcy Świętej Jedyny dziękujemy Tobie, że doczekaliśmy wyjątkowego dla nas dnia, 100 rocznicy powołania naszej Parafii.

Nie wiem, czy ktoś spośród nas był świadomy tej prawdy, że w 1924 r. w Bydgoszczy oraz w sąsiednich gminach i miejscowościach istniała tylko jedna parafia pod wezwaniem św. Marcina i św. Mikołaja. Dokument erekcyjny pięciu nowych parafii – m. in. naszej – nosi precyzyjne określenie „Dekret podziału parafji Bydgoskiej”. Z tego dokumentu wynika, że motywem powołania nowych parafii był „rozrost miasta Bydgoszczy”. Należy zaznaczyć, że po odzyskaniu niepodległości liczbę ludności można szacować na około 88 tysięcy. Według dostępnych mi danych Archidiecezji Gnieźnieńskiej z roku 1927 Dekanat bydgoski liczył 89800 (anima) dusz, w tym Brzoza-Przyłęka 1300. W 1938 roku opiekę duszpasterską sprawowało w Bydgoszczy 36 księży diecezjalnych, 2 kapelanów wojskowych i 14 księży zakonnych. Ten rok jest dla naszej parafii istotny, gdyż jeszcze przed wybuchem wojny, dnia 15 maja 1938 r., ks. kard. August Hlond dokonał konsekracji kościoła w Brzozie, który został wybudowany w stosunkowo krótkim czasie, nie tylko z pobudek religijnych, ale i patriotycznych (większość tutaj stanowili Niemcy). Dopiero w 1934 r. powstał, co istotne, nie parafialny, a Powiatowy Komitet Budowy Kościoła w Brzozie. Na miejsce budowy kościoła wybrano, także ze względów patriotycznych, bezpośrednie sąsiedztwo pomnika Powstańców

W tym numerze:

Słowo Duszpasterza.....	1	Domowy Kościół w Brzozie	30
Nadchodzące wydarzenia	4	Stąd się wzięło „Jestem”?	32
Wiadomość z nieba.....	4	Katolickie Stowarzyszenie Edu.-Sport.	34
Akt Erekcyjny Parafii w Brzozie.....	5	Chwałę Boga śpiewem.....	37
Okruszek historii naszej parafii	8	Zespół AD DEUM	38
Arcybiskup Edmund Dalbor	10	Zespół Dzieci Maryi.....	39
ks. Franciszek Łaczkowski	11	Parafia od podwórka	40
Stefan Cybichowski.....	14	Przygotowanie do Bierzmowania.	41
Prymas Wyszyński w Brzozie	19	Skrzynka św. brata Alberta	42
Prace remontowe w naszym kościele ...	20	Parafialny Zespół Caritas	42
Biskup Krzysztof Włodarczyk	22	Statystyki parafialne – I kwartał	45
Błogosławiony Czesław Józwiak	23	Intencje papieskie.....	46
Podsumowanie posługi Przew. KEP	25	Intencje mszalne.....	46
Róże żywego różańca	27	Ogłoszenia stałe	51
Nadzwyczajni Szafarze Komunii Św. ...	29		

Wielkopolskich. Już po trzech latach zakończono budowę kościoła. Błogosławiony Stefan kard. Wyszyński – Prymas Polski w uwagach ze spotkania w naszej świątyni uczynił następującą notatkę: „Piękny kościół, wystawiony ongiś przez wojsko polskie, Lud tutaj inny niż w Cielu: mieszanina robotników i inteligencji. Wielu ludzi w mundurach kolejarzy.” O zaangażowaniu wojska świadczy także fakt, że w poświęceniu kamienia węgielnego pod kościół dnia 17 czerwca 1934 r. uczestniczył Minister Obrony generał Mieczysław Norwid-Neugebauer. Już w październiku 1937 r. zakończono budowę i dokonano poświęcenia kościoła, a po paru miesiącach, dnia 15 maja 1938 roku odbyła się konsekracja, której dokonał ks. kard. August Hlond, także w obecności generała Stanisława Grzmot-Skotnickiego.

Według danych statystycznych w 1939 r. miasto Bydgoszcz zamieszkiwało 143 100 osób. W czasie II wojny światowej pomimo zamierzonej całkowitej germanizacji miasta, masowych wysiedleń i represji, do końca wojny ludność deklarująca się jako Polacy przekraczała 40 tys. osób. Przytaczam te dane dlatego, aby lepiej zrozumieć ten okres, w którym erygowano naszą parafię przynależną do niedawna do dekanatu bydgoskiego. Ponadto zgodnie ze starożytnym adagium „Historia est magistra vitae” powracając do przeszłości, lepiej rozumiemy terażniejszość, lepiej rozumiemy siebie. Powyższe dane uświadamiają nam jak zmieniały się nie tylko warunki życiowe, ale i jak zmieniła się nasza Parafia Brzoza i przynależne do niej miejscowości.

Najważniejszy w tych wszystkich przemianach jest jednak Człowiek, który podejmuje wiele pracy, aby żyć w dobrobycie. Czy jednak posiadanie wyczerpuje aspiracje zakorzenione przez Boga w naszym sercu, czy zaspokaja w pełni nasze aspiracje. Z pewnością nie! Na służbie każdego Człowieka stoi Kościół, który zgodnie z zaleceniem swego Założyciela głosi Prawdę. Ta Prawda jako jedyna może być zapisana przez duże „P”, gdyż tylko Jezus Chrystus mógł o sobie powiedzieć: „Ja Jestem Prawdą, Drogą i Życiem”. Tylko w Kościele, z nadal żyjącym Chrystusem, słyszymy Prawdę, która nie ma względu na poszczególne osoby, ale ma wzgląd na to, co mówi nasz Zbawiciel. Kościół głosi Prawdę, która wyzwala z grzechu i wszelakich ograniczeń, głosi Prawdę, która prowadzi do realizacji najbardziej podstawowego powołania do świętości. Dziękujemy Bogu za dar świętości, jednego spośród nas, narodzonego na terenie naszej Parafii w Łażynie, błogosławionego Czesława Józwiaka.

W sposób szczególny dziękujemy Bogu za dzieła misyjne wspomagane przez naszą Parafię: Każdego miesiąca, przez cały rok kalendarzowy, przekazujemy na studia Anastazji z Lusaki 1000 zł. Dzięki naszym ofiarom może studiować następna Osoba. Studia ukończyła, dzięki naszym ofiarom, Juliet. Każdego miesiąca, przez cały rok, przesyłamy także 4.000 zł na Sierociniec w Papui Nowej Gwinei prowadzony przez ks. Roberta Ablewicza. Wśród stałych Ofiarodawców niektórzy zrezygnowali, dlatego brakujące pieniądze (500 zł miesięcznie), wynegocjowałem od właściciela Galerii Brzoza, tytułem wynagrodzenia za szkodę, przede wszystkim moralne, powstałe po zgodzie otrzymanej od władz Gminy Nowa Wieś Wielka na otwarcie sklepu monopolowego w odległości 24 m od terenu na którym znajduje się kościół parafialny. Także każdego miesiąca (poza wakacjami listopad i grudzień) przesyłamy 2.250 zł na edukację 90 Dzieci w Lusace. Podstawowym źródłem finansowania utrzymania Sierocinca i edukacji Dzieci są stałe dobrowolne ofiary. Na Sierociniec mamy 153 Ofiarodawców, na Edukację 91 Ofiarodawców.

Ostatnia informacja od naszego Misjonarza ks. Roberta Ablewicza MSF z Papui Nowej Gwinei: „Pozdrawiam Serdecznie z Papui. Bogu i ludziom niech będą dzięki za wszelkie wsparcie i pomoc dla misji, a szczególnie dla Domu Dziecka św Franciszka. Otrzymywane wsparcie zbieramy i gromadzimy mogąc kupować co trzy miesiące większe zakupy żywności, środków czystości oraz opłacić prąd i gaz, który w Papui jest nieco drogawy. Wsparcie finansowe wspomaga też nowy duży projekt nowego dwupiętrowego domu dla sierot. Dom pomocy jest nie tylko dla sierot, ale staje się też domem schronienia dla ofiar przemocy w rodzinie i wojen a również na skutek oskarżeń o zło i czary. Obecnie przebywa 13 Dzieci oraz 7 Dorosłych. Projekt nowego domu przerasta nas wszystkich pod każdym względem, ale dzięki Bogu udało się zdobyć część środków, a część zaoszczędzonych od Was pomaga wyżywić pracowników oraz kupić niektóre materiały budowlane. Bóg otacza nas nieustannie opieką. Modlitwą odwzajemniamy Waszą pomoc. Przekazuję pozdrowienia i wyrazy wdzięczności od Opiekunów Rebeki oraz Józefa jak również od Sierot z modlitwą i błogosławieństwem oraz wdzięcznym sercem”.

Gdy, komuś dobrze życzymy, śpiewamy „sto lat”, a co zaśpiewać, gdy ktoś ukończy sto lat, tak jak nasza Parafia? Z pełnym przekonaniem śpiewamy „Te Deum” – Ciebie Boga wysławiamy, Tobie Panu wieczna chwała, Ciebie Ojca, niebios bramy, Ciebie wielbi ziemia cała.”

ks. proboszcz Wojciech Szukalski

Nadchodzące wydarzenia

- 31 marca – 7 kwietnia – Oktawa Wielkanocy, w piątek (5 kwietnia) z racji Oktawy nie obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych.
- 7 kwietnia – Niedziela Miłosierdzia Bożego oraz jubileusz 100-lecia parafii w Brzozie i Przyłękach; uroczyste Msze święte pod przewodnictwem Ordynariusza Diecezji Bydgoskiej ks. biskupa Krzysztofa Włodarczyka o godz. 10:00 w Brzozie oraz o godz. 12:30 w Przyłękach.
- 1 maja (środa) – 100-lecie erygowania naszej parafii.
- 3 maja (piątek) – uroczystość Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski, święto patronalne naszej Parafii, Mszy św. odpustowej o godz. 12:00 będzie przewodniczył syn naszej Parafii ks. kan. Kazimierz Drapała, który w tym roku obchodzi Jubileusz 65-lecia święceń kapłańskich. Tego dnia nie obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych.
- 12 maja (niedziela) – uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego.
- 19 maja (niedziela) – uroczystość Zesłania Ducha Świętego.
- 30 maja (czwartek) – uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej, tzw. Boże Ciało. Procesja rozpocznie się bezpośrednio po zakończeniu Mszy św. o godz. 10:00.
- 7 czerwca (piątek) – uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa; tego dnia nie obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych.

Wiadomość z nieba

Tylko dobre dzieła są prawdziwymi bogactwami, które przygotowują nam miejsce tam, w niebie.(...) Niech dobre dzieła, których ktoś może dokonać, nie czekają na jutro. (...) Trzeba działać tak, jakbyśmy nigdy mieli nie umrzeć i żyć tak, jakbyśmy mieli umrzeć każdego dnia.

św. Jan Bosko

Jaki Kościół ustanowił Jezus? Jezus ustanowił Kościół na Piotrze, na Apostołach, nie inny. Nie istnieją różne kościoły: pełen i doskonały w swojej koncepcji istnieje tylko jeden. I to jest właśnie ten Kościół, na którego Jezus zesłał swojego Ducha Świętego.

św. Paweł VI

Akt Erekcyjny Parafii w Brzozie

Parafia w Brzozie-Przyłocę.

ODPIS.
.....

DEKRET
..... ad 1934/24.
(acta Hydegoszcz Nr.250.)

podziału parafii Hydegoskiej.

EDMUND

Św. Brzeskiego kościoła tytułu Św. Jana przed bramą Łacińską
Kardynał Dalbor
2* Zmilowania Bożego i św. Stołicy Apostolskiej i Łaski
Krognanę i Kłobucki i Poznański, Prymas Polaki, Legat
Urodzony itd. itd.

Rozirost miasta Hydegoszczy, tworzącego wraz z sąsiednimi gminami
i miejscowościami jedną parafię, Św. Marcina i Mikołaja, wymaga podzie-
lenia obszaru tejże parafii na kilka samodzielnych parafii.

Tym końcem tworzymy, wysłuchawszy zdania Kapituły Metropolitalnej
Gnieźnieńskiej, Magistratu miasta Hydegoszczy oraz innych czynników in-
teresowanych w myśl C.J.C. can. 142e §1, krom parafii Św. Marcina i Mi-
kołaja następujących pięć parafii samodzielnych i to:

Parafię Św. Trójcy,
Parafię Serca Jezusa,
Parafię Św. Wincentego z Paulo,
Parafię Sięstąjącej Pomocy Najświętszej Marji Panny i
Parafię Wniebowzięcia Najświętszej Marji Panny w Brzozie-Przyłocę.

I.

Parafia Św. Marcina i Mikołaja. transept.
.....

II.

Parafia Św. Trójcy. transept.
.....

III.

Parafia Serca Jezusa, transept.
.....

IV.

Parafia Św. Wincentego z Paulo. transept.
.....

V.

Parafia Sięstąjącej Pomocy Najśw. Marji Panny. transept.
.....
(na Szwedronie.)

VI.

Parafia Wniebowzięcia Najświętszej Marji Panny
.....

w Brzozie-Przyłocę.
.....

1. Granice
.....

1. Granice.

Parafia Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Brzozie-Przyłce leży na południe od parafii Matki Boskiej Błogostojącej Pomocy i Farnej.

Składa się z miejscowości następujących, wagi do parafii Bydgoskiej należących:

1. Brzoza wraz z osadą Jemnickie Jezierze.

2. Ciele,

3. Emiljanowo,

4. Łafyn,

5. Plecki,

6. Prącki,

7. Przyłoka,

8. Stryasek,

9. Zielonka

oraz miejscowości dotychczas do parafii Łabiszyńskiej należących, które niniejszem z tejże parafii wyłączaamy:

10. Czyszowiec,

11. Kobylarnia,

12. Olympia,

13. Panoniewo,

14. Smolno Nowe,

15. Smolno Stare,

16. Walośnica.

2. Kościół i budynki kościelne.

Za kościoł parafjalny służyć będzie tymczasowo kaplica publiczna w Przyłce. Ponadto posiada parafia także domek, który służyć będzie na mieszkanie duszpasterza.

3. Cmentarz.

Cmentarz grzebalny posiada parafia.

4. Uposażenie.

Beneficjum nie posiada uposażenia ani w roli ani w kapitałach.

Proboszcz jest wskazany na akcydens pobierany od parafian za posługi duchowne oraz na dochód ze źródeł stawiennych parafji do dyspozycji lub które pozostają się otworzyć.

5. Obsadzenie.

5. Obsada Obsadzenie.

Stosownie do przepisów C.I.C.ann. 1927 powołuje duszpasterza, którego nadający tytuł proboszcza (parochus) zelanckim diecezji.

6. Ciężary.

Obrębki stania i utrzymania budynków kościelnych i plebańskich oraz utrzymywania personelu kościelnego ciąży na parafji.

7. Pieczęć urzędowa.

Jako pieczęć służyć będzie wizerunek Wniebowzięcia Najśw. Marii Panny z napisem: Pieczęć kościoła parafjalnego w Brzozie - Przyłocę - 1924.
- Sigillum Ecclesiae parochialis in Brzoza-Przyłocę. A.D.1924.

Powyższy dekret wchodzi w życie z dniem 1. maja R.P.1924.

Poznań, dnia 16 kwietnia 1924 r.

(L.S.) (-) J. EDMUND,

Kardynał-Arcybiskup Gnieźnieński i Poznański.

L.D. 1924/24.O.

(-) X Kurpiusz.

Wojewoda Poznański

Poznań, dnia 16 kwietnia 1924.

L.dz. 1375/24 I K

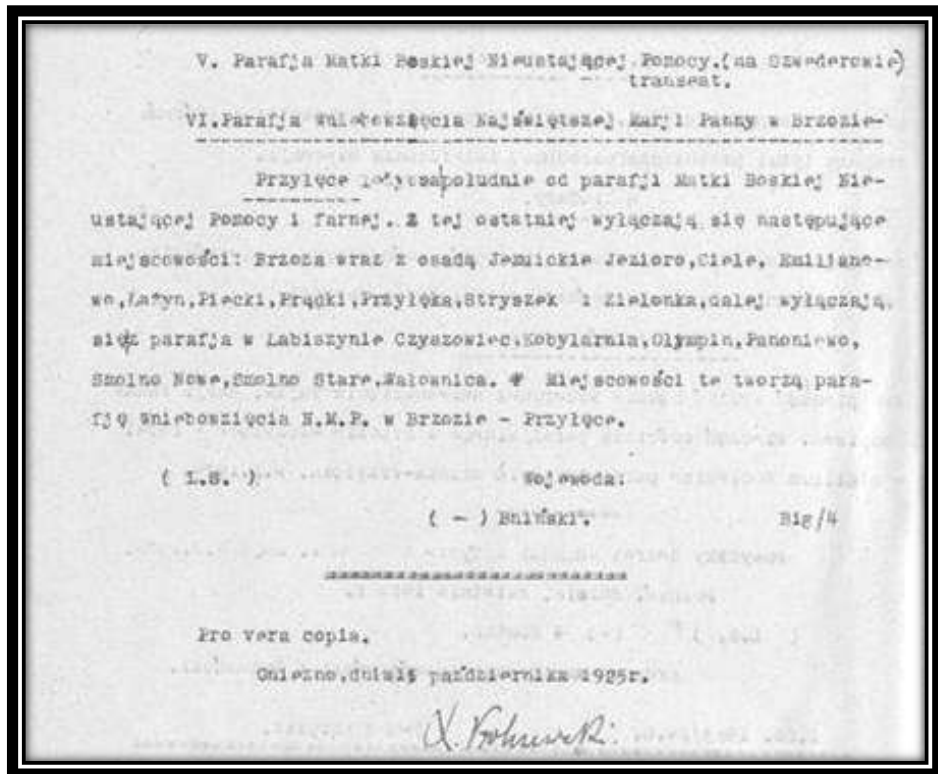
U C H W A L A.

Na podstawie § 239 cz. II tyt. II zatwierdzam niniejszym podział dotychczasowej parafji św. Marcina i Mikołaja w Bydgoszczy w myśl dekretu J.H. Kardynała, Prymasa, Arcybiskupa Gnieźnieńskiego i Poznańskiego Dra. Dalbora z 16. kwietnia 1924r. l.dz. 1924/24.O., który to dekret tworzy integralną część niniejszego zatwierdzenia.

Od dnia 1. maja 1924. będą zatem istniały w Bydgoszczy następujące parafje:

I. Parafja św. Marcina i Mikołaja czyli fara. transeat.	
II. Parafja św. Trójcy.	transeat.
III. Parafja Serca Jezusa.	transeat.
IV. Parafja św. Włodzisława Pała.	transeat.

V.

Okruszek historii naszej parafii

Parafia w Brzozie powstała w 1924 r., po podziale Parafii Farniej w Bydgoszczy przez kard. Edmunda Dalbora. Do odprawiania nabożeństw wykorzystywano początkowo kaplicę w Przyłękach. W 1925 r. powstał Komitet Budowy Kościoła w Brzozie. W 1934 roku z inicjatywy starosty bydgoskiego Józefa Nowaka i proboszcza parafii ks. Franciszka Łaczkowskiego rozpoczęto budowę kościoła na działce zakupionej od prywatnego właściciela, p. Kocikowskiego. Miejsce wybrane pod nową świątynię – wybrano nieprzypadkowo – w styczniu 1919 r. toczyły się tutaj walki w czasie Powstania Wielkopolskiego.

17 czerwca 1934 r. kamień węgielny pod budowę poświęcił arcybiskup gnieźnieński Antoni Laubitz.

Konsekracji kościoła dokonał kard. August Hlond 15 maja 1938 r. Podczas uroczystości, we wnętrzu umieszczono figurę św. Wojciecha, a boczna kaplica otrzymała wezwanie Matki Bożej Królowej Korony Polskiej.

fot. z kroniki parafii Brzoza

Zdjęcie (z lat 30 XX wieku) terenu, na którym wybudowano naszą świątynię i plebanię. W głębi widać kościół ewangelicki (teren dzisiejszej Biedronki).

W czasie II wojny światowej władze hitlerowskie odebrały świątynię katolikom i przekazały w użytkowanie ewangelikom. W końcu wojny kościół został uszkodzony, m.in. zbito wszystkie szyby, zniszczono w większej części okna oraz dach. Podobnie plebania, zbudowana w 1936 r. ucierpiała wskutek działań wojennych i zakwaterowania wojska.

Po zakończeniu wojny kościół został przejęty przez katolików. Naprawiono szkody wojenne i w 1946 r. przeniesiono do kościoła organy z kaplicy w Przyłękach. Na głównym ołtarzu ustawiono Grupę Ukrzyżowania wykonaną w 1937 roku przez bydgoskiego rzeźbiarza Bronisława Kłobuckiego, pierwotnie dla kościoła Najświętszego Serca Pana Jezusa w Bydgoszczy.

Bryła kościoła w Brzozie jest monumentalna i z założenia miała być dominująca w krajobrazie. Bryła świątyni, zaprojektowana została przez Stefana Cybichowskiego w stylu neoklasycystycznym.

We wnętrzu zastosowano uproszczone detale neobarokowe i neoklasycystyczne. Nad korpusem nawy nakrytej dwuspadowym dachem dominuje narożna, wysoka, kwadratowa w obrysie wieża zwieńczona latarnią. Ukształtowanie terenu sprawia, że wieża widoczna jest już z daleka i chyba spełniła marzenie ówczesnego księdza proboszcza Laczkowskiego z Brzozy o przewyższeniu wieży – istniejącego wówczas w Brzozie – kościoła ewangelickiego.

Jednonawowy kościół na rzucie prostokąta zamyka jednoprzęsłowe, zamknięte półkuliście prezbiterium. Monumentalnego wyrazu nadaje elewacji frontowej portyk wejścia, wsparty na parach kolumn o gładkich trzonach i jońskich kapitelach, kolumny dźwigają belkowanie i profilowany trójkątny przyczółek o gładkim polu środkowym. Układ wnętrza jest symetryczny, wyjątek stanowi strefa podwieżowa oraz zakrystia.

Kruchta otwiera się na strefę pod emporą wspartą na parze filarów.

Ołtarz główny zdobi Grupa Ukrzyżowania dłuta bydgoskiego rzeźbiarza Bronisława Kłobuckiego, nawiązująca tematycznie do ofiary złożonej z życia Jezusa Chrystusa.

kościół w Golańczy
pw. św. Wawrzyńca

Formą architektoniczną zewnętrzną kościół w Brzozie przypomina zaprojektowaną również przez Stefana Cybichowskiego świątynię w Golańczy.

Na wieży zawieszono trzy dzwony, jeden odlany „z pomnika cesarza” w latach 30. XX wieku, dwa pozostałe odlane po 1945 roku.

Elżbieta Błaszczńska

Arcybiskup Edmund Dalbor

Erygowania naszej Parafii dokonał Edmund Dalbor – arcybiskup metropolita gnieźnieński i poznański oraz Prymas Polski w latach 1915-1926.

Przyszło mu pełnić urząd arcybiskupa gnieźnieńskiego i poznańskiego w przełomowych dla Polski czasach. Po 123 latach zaborów Ojczyzna nasza odzyskała niepodległość. Edmund Dalbor cieszył się opinią człowieka niesłuchanie zdolnego i pracowitego. Mimo wielu obowiązków angażował się chętnie w działalność stowarzyszeń katolickich i społecznych. Był m.in. dyrektorem Straży św. Józefa, założycielem Towarzystwa Młodzieży Polsko-katolickiej, członkiem zarządów Towarzystwa Pomocy Naukowej dla Dziewcząt i Towarzystwa Pomocy Naukowej im. K. Marcinkowskiego. Abp Edmund Dalbor sprawował urząd arcybiskupa gnieźnieńskiego i poznańskiego przez 11 lat. Rozbudował m.in. sieć dekanatów

i parafii w obu archidiecezjach. Wiele uwagi poświęcał sprawom kapłańskim. W trosce o lepsze wykształcenie kleryków przedłużył czas trwania formacji do pięciu lat. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości nakazał odprawianie nabożeństw za zmarłych żołnierzy oraz fundowanie tablic ku ich czci. Nie zapomniał też o tych, którzy dostali się do niewoli. Na jego polecenie księża organizowali dla nich pomoc materialną i duchową. Aby zapewnić pracę robotnikom i rzemieślnikom, którzy po wojnie utracili pracę w przemyśle zbrojeniowym, zachęcał proboszczów do podjęcia wstrzymanych na czas wojny prac budowlanych i remontowych w kościołach. Troszczył się też o najuboższych. W 1915 roku powołał Poznański Komitet Niesienia Pomocy w Królestwie Polskim, a kilka lat później, w czasie kryzysu, zorganizował w Poznaniu tanie kuchnie. Aktywną działalność abp. Dalbora przerwała śmierć dnia 13 lutego 1926 roku. Został pochowany w katedrze gnieźnieńskiej. Za życia został odznaczony Orderem Orła Białego oraz Wielką Wstęgą Legii Honorowej nadaną przez rząd francuski.

Bernadeta Kruszyk

źródło: „Słownik biograficzny arcybiskupów gnieźnieńskich i prymasów Polski” – ks. K. Śmigiel

ks. Franciszek Laczkowski – budowniczy kościoła w Brzozie

Franciszek Ksawery Laczkowski urodzony 7 listopada 1902 r. w Środzie Wielkopolskiej, wyświęcony dnia 5 marca 1928 w Poznaniu, ustanowiony najpierw wikariuszem w Miłosławiu w roku 1928, a następnie administratorem Parafii Brzoza-Przyłęka w roku 1932. Według danych zawartych w kronice parafialnej zachowanej w Brzozie był w tej parafii trzecim z rzędu administratorem. Istniejąca od 1915 roku kaplica w Przyłękach była za mała, aby pomieścić wszystkich wiernych, dlatego zrodziła się myśl o jej rozbudowie lub budowie nowego kościoła w Brzozie, gdzie większość stanowili Niemcy. Mając na uwadze przesłanki o charakterze religijnym i patriotycznym ks. Franciszek Laczkowski podjął decyzję o budowie nowego kościoła przy daleko idącym wsparciu i zaangażowaniu lokalnych władz ówczesnego wójta Leona Kiestrzyna

z Brzozy i starosta powiatu bydgoskiego Józefa Nowaka. Po powołaniu w 1934 roku Powiatowego Komitetu Budowy Kościoła w Brzozie przystąpiono do budowy. Dnia 17 czerwca 1934 r. nastąpiło już poświęcenie kamienia węgielnego pod kościół, którego dokonał ks. bp Antoni Laubitz w obecności Ministra Obrony generała Neugebauera. Już w październiku 1937 r. zakończono budowę i dokonano poświęcenia kościoła, a po paru miesiącach, dnia 15 maja 1938 roku odbyła się konsekracja, której dokonał ks. kard. August Hlond. W kronice znajdujemy podziękowanie wszystkim, „którzy przyczynili się do stworzenia wspaniałego dzieła Bogu na chwałę, poległym ku pamięci, a żywym na otuchę (...) i zbawienie dusz nieśmiertelnych. Stąd też ta wielka radość dla ówczesnego ks. proboszcza Franciszka Ksawerego Laczkowskiego budowniczego tegoż kościoła, oraz dla parafian, którzy mają już własny kościół”.

W kronice pojawia się informacja o wybuchu II wojny światowej i następujące stwierdzenie charakteryzujące ks. Laczkowskiego: „Niedługo cieszyli się parafianie w Brzozie wraz ze swoim ukochanym duszpasterzem ks. prob. Franciszkiem Laczkowskim w nowym pięknym kościele”.

Dalej następuje opis działalności ks. Proboszcza po wkroczeniu Niemców do Brzozy, gdzie „rozstrzelali wielu Polaków, zamknęli kościół i nie pozwolili ks. prob. Laczkowskiemu celebrować Mszy świętych, odprawiać nabożeństw i w ogóle wstępować do kościoła. Kościół w Brzozie odebrali Niemcy protestanci do swojego użytku. Ks. prob. Laczkowskiemu pozwolono odprawiać nabożeństwa i celebrować Mszę świętą w kaplicy w Przyłękach, ale tylko w niedzielę. W tygodniu ks. Proboszcz odwiedzał parafian, pocieszał ich i podtrzymywał na duchu. Początkowo ks. Proboszcz urzędował w dzień na plebanii, a nocował u p. Kiestrznów. Od 20 września 1939 r. przeniósł się ks. Proboszcz całkowicie do p. Kiestrznów.

W piątek, dnia 20 października 1939 r., o godz. 6 min 30 Ortsbauerführer Gustaw Ross, członek Selbstschutzu, z nakazu bydgoskiego gestapo aresztował ks. prob. Laczkowskiego i zaprowadził na stację kolejową w Brzozie, skąd pociągiem o godz. 7 odjechali do Bydgoszczy. Kiedy szli ul. Dworcową koło ul. Matejki ks. Proboszcz wyprosił zezwolenie na wstąpienie na plebanię parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa i spotkał się z ks. Rólskim Czesławem, z którym po raz ostatni rozmawiał. Ks. proboszcz Laczkowski był bardzo zdenerwowany. Stąd Gustaw Ross zaprowadził ks. Proboszcza na ul. Gdańską do gmachu Klubu Polskiego, gdzie umieszczono Go w piwnicy. Tego samego dnia po południu widziano ks. proboszcza Laczkowskiego, gdy biegiem nosić

musiał stosi książek i cegieł. W gmachu Klubu Polskiego przebywał trzy tygodnie i musiał bardzo ciężko pracować, o tym świadczyła bardzo zbrudzona bielizna, którą otrzymała p. Kiestrzynowa w zamian za czystą.

Po około trzech tygodniach przewieziono ks. proboszcza Laczkowskiego wraz z innymi Rodakami pochodzącymi z inteligencji pod Fordon, do tzw. Doliny Śmierci na rozstrzelanie. Tutaj też został rozstrzelany ks. proboszcz Franciszek Laczkowski, którego zidentyfikowała rodzona siostra ks. Proboszcza Irena zaraz po skończonej wojnie, na podstawie znalezionych przy nim przedmiotów jak portmonetka i monety.

Uwagi powyższe – dane o śp. ks. proboszczu Laczkowskim czerpałem od naocznych świadków – p. Kiestrzyna Leona i jego żony Katarzyny, p. Zofii Kołodziejczak nauczycielki, która była aresztowana razem z ks. prob. Laczkowskim oraz od ks. prob. Czesława Rólskiego”.

Według Krzysztofa Drozdowskiego pierwsza komisja sądowo-lekarska badająca ciała ekshumowanych w Dolinie Śmierci pojawiła się dnia 28 kwietnia 1947 r. i ustaliła: „Zwłoki nr 444 – „Czaszka rozstrzaskana. Zwłoki zeszkieletowe. Przy zwłokach znaleziono: czarny filcowy kapelusz firmy Huckel, prawdop. Duchownego, resztki ubrania ciemnego, kołnierzyk i brązowa sakiewka”. Natomiast w odniesieniu do tego Zmarłego pojawia się następująca adnotacja: „Franciszek Ksawery Laczkowski (nr 444) – ks. proboszcz, aresztowany 20.09.1939 r. w Brzozie i przewieziony do koszar 15 pal. Został rozpoznany przez swoją siostrę Irenę Laczkowską po koloratce, czarnym kapeluszu, sakiewce z monetami i czarnym ubraniu”.

W odniesieniu do daty śmierci ks. Proboszcza nie znamy dotąd dokładnej daty, gdyż dokumenty zbrodni popełnionych w Dolinie Śmierci spłonęły podczas transportu do Gdańska.

W kronice parafialnej znajdują się uwagi dotyczące sytuacji w Brzozie po zakończeniu okupacji hitlerowskiej. „Parafia odzyskuje swoją świątynię. Otwierają się podwoje ukochanego kościoła. Lecz niestety nie ma duszpasterza, który zbudował ten piękny Dom Boży. W otwartym kościele pustka. Wierni z pieśnią na ustach i ze łzami w oczach oczekują kapłana, których tak dużo zginęło w czasie okupacji. Tęsknią za swoim ukochanym ks. prob. Laczkowskim, niestety już nie wróci.”

„Po odnalezieniu i zidentyfikowaniu szczątków ciała śp. ks. prob. Laczkowskiego, które przywieziono do Brzozy we wtorek, dnia 13 maja 1947 r. ks. kanonik Jan Konopczyński Dziekan bydgoski w asyście licznych duchowieństwa kondekanalnego odprawił w kościele w Brzozie

wypełnionym wiernymi Mszę św. za duszę śp. ks. prob. Laczkowskiego. Mowę żałobną wygłosił ks. radca Mieczysław Skonieczny. Po czym odbył się kondukt na cmentarz parafialny i pogrzeb śp. ks. prob. Laczkowskiego, który spoczywa na cmentarzu przez siebie założonym”.

Na cmentarzu, blisko pobudowanej kaplicy, są złożone doczesne szczątki ks. Franciszka Ksawerego Laczkowskiego, a na płycie nagrobnej widnieje napis: „Tu spoczywa w Bogu KS. PROBOSZCZ FRANCISZEK KSAWERY LACZKOWSKI, ur. 7 XI 1902 r. zmarł śmiercią męczeńską za Wiarę i Ojczyznę w listopadzie 1939 r.”

Reasumując życie tego Kapłana można powiedzieć, że ideały dla których podjął inicjatywę budowy kościoła w Brzozie dla chwały Boga i służby Polsce zrealizował w swoim krótkim, bo tylko jedenastoletnim posługiwaniu duszpasterskim, rozstrzelany w 37. roku życia za Wiarę i Ojczyznę.

oprac. ks. Wojciech Szukalski

Zachęcamy do zapoznania się z pełną treścią kroniki parafialnej z tego okresu, opublikowanej w poprzednich numerach Gazetki Parafialnej „Jestem”:

- lata 1924-1938 w nr 29 (listopad-grudzień 2018) na str. 23-25,
- lata 1939-1947 w nr 30 (Boże Narodzenie 2018) na str. 12-16.

Stefan Cybichowski – projektant kościoła w Brzozie

Stefan Cybichowski był wykonawcą projektu kościoła w Brzozie oraz 100 innych kościołów.

Ten wybitny architekt i działacz społeczny urodził się 2 sierpnia 1881 roku w Poznaniu jako syn Bronisława Cybichowskiego i Marii z Bischofów. Wywodził się z rodziny o wielopokoleniowych tradycjach inteligenckich i patriotycznych.

W roku 1892 rozpoczął naukę w inowrocławskim gimnazjum (Königliches Gymnasium), które ukończył w roku 1901 i 19 kwietnia tego samego roku 20-letni wówczas Cybichowski rozpoczął studia architektoniczne na Königlich Technische Hochschule w Berlinie Charlottenburgu.

Po ukończeniu studiów w grudniu 1905 roku znalazł zatrudnienie w Berlinie, gdzie m.in. w latach 1905-1907 pracował przy przebudowie rezydencji Palais Arnim na siedzibę Akademii Sztuk Pięknych (Akademie

der Künste) oraz w latach 1909-1910 – przy wznoszeniu monumentalnej synagogi przy Fasanenstrasse w Charlottenburgu. W tym samym czasie (1907-1909) według relacji był „docentem na Akademii Przemysłowej” w Berlinie.

Został aresztowany w ramach Intelligenzaktion Posen przez Gestapo 28 października 1939 wraz z grupą profesorów i osadzony w Forcie VII. Tam został zastrzelony w celi przez pijanych gestapowców wraz z innymi osadzonymi – przyczynę jego śmierci próbowano zatuszować podając informację o zastrzeleniu przy próbie ucieczki.

Zaprojektował nasz kościół w Brzozie, a 15 maja 2018 roku minęła 80. rocznica konsekracji naszego kościoła. Proboszczem parafii w Brzozie w czasie budowy kościoła był ks. Franciszek Ksawery Laczkowski (rozstrzelany w Dolinie Śmierci w Fordonie), spoczywający na naszym cmentarzu parafialnym. Tacy wielcy ludzie jak Stefan Cybichowski i ks. Laczkowski nie mają w naszym kościele pamiątkowej tablicy, a może warto by o Nich pamiętać.

- Absolwent Królewskiej Wyższej Szkoły Technicznej w Charlottenburgu (1905)
- Docent Akademii Przemysłowej w Berlinie (1907-09).
- Naczelnik Wydziału Budowlanego w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu (1919-22).
- Wykładowca budownictwa wiejskiego na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego (1920-26).
- Autor takich budowli jak m.in.:
 - Bank Włociański w Poznaniu (1912) – współautor Czesław Leitgeber;
 - szkoła ss. Urszulanek, Al. Niepodległości 43, Poznań (1923) oraz internat (1930);
- Posiadacz patentu Regierungsbauführera oraz Regierungsbaumeistera – czyli budowniczego rządowego.

W jesieni roku 1910 wrócił do Poznania i otworzył własne biuro architektoniczne. Prawdopodobnie przez pierwsze dwa lata współpracował ściśle ze Stanisławem Boreckim. Własne projekty realizowane przez Cybichowskiego uchwytnie są od roku 1912. Również w tym roku architekt ożenił się z Barbarą Mieczkowską (1888-1981), z którą miał cztery córki i syna.

Stefan Cybichowski był też aktywnym działaczem wszelkich organizacji zrzeszających budowniczych i architektów. Po 1918 roku

angażował się również w nowo powstających jednostkach administracji odrodzonego państwa polskiego. W 1912 wszedł w skład nowo utworzonego Wydziału Technicznego TPN w Poznaniu. Działał również w Stowarzyszeniu Techników Polskich (od 1918 Stowarzyszenie Techników w Poznaniu), a w roku 1918 został prezesem utworzonego w jego ramach Wydziału Architektów. W roku 1919 Stefan Cybichowski wraz z K. Ulatowskim i A. Ballenstaedtem reprezentował środowisko poznańskie na I Powszechnym Zjeździe Architektów zorganizowanym w Warszawie. W latach dwudziestych poznański architekt był członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Architektów (które w 1920 roku wyłoniło się ze Stowarzyszenia Techników) oraz od roku 1921 do 1925 był prezesem Koła Architektów, działającego w ramach Stowarzyszenia.

Od roku 1934 był również członkiem poznańskiego oddziału SARP, a w latach 1919-1922 stał na czele Wydziału Budownictwa Naziemnego Urzędu Wojewódzkiego, biorąc czynny udział w procesie spolszczenia tego urzędu. Poza działalnością w Wydziale Budownictwa, architekt był dwukrotnie wybierany do Rady Miasta Poznania w kadencjach 1919-1921 oraz 1922-1925. Po wystąpieniu z Rady, w roku 1927 został przez nią powołany na stanowisko honorowego (niepłatnego) członka Magistratu miasta Poznania, z którego ustąpił po trzyletniej kadencji. Pierwsza chronologicznie znana realizacja sakralna Cybichowskiego, czyli kościół św. Małgorzaty w Cielczy z 1912 roku stylistycznie oscyluje między neobarokiem i neorenesansem. Widoczna już w tym wczesnym projekcie koncentracja elementów dekoracyjnych w elewacji frontowej pozostanie charakterystycznym rysem neobarokowej twórczości architekta.

Te same cechy wykazuje późniejszy o rok kościół św. Katarzyny w Rynarzewie. Ta jednonawowa świątynia z wieżą w fasadzie i trójbocznie zamkniętym prezbiterium z zakrystią, charakteryzuje się tradycyjnym planem, inspirowanym prowincjonalną architekturą barokową, który Cybichowski powtarzać będzie wielokrotnie.

Kolejnym po kościołach w Cielczy i Rynarzewie dziełem wzniesionym w całości według projektu Cybichowskiego był kościół św. Mikołaja w Ryczywole (1923-25). Prezentuje on styl neobarokowy, z zastosowaniem charakterystycznych dla architekta rozwiązań: fasada z dominantą wieży, spływy wolutowe, elewacje artykułowane pilastrami równoważonymi horyzontalnie dynamicznym łamanym belkowaniem. W fasadzie pojawia się klasycyzujący portal z trójkątnym frontonem wspartym na jońskich kolumnach. Kościół w Ryczywole prezentuje

w twórczości Cybichowskiego neobarok „dynamiczny” i światłocieniowy, dzięki zastosowaniu gry elementów wypukłych i wklęsłych, a jednocześnie nieprzeładowany, poddany w sposób zauważalny zamięłowaniu architekta do klasycystycznej harmonii i równowagi. Styl ten uznać można za charakterystyczny dla twórczości sakralnej Cybichowskiego w połowie lat dwudziestych.

W tej samej stylistyce opracowany został m.in. kościół św. Jakuba w Sokolnikach (1925-29). Kościół św. Marcina w Kuczkowie (1927) rozwiązany jest również w formach neobarokowych, lecz znacząco zredukowanych, w nurcie baroku „uproszczonego”. Uwagę zwraca surowość elewacji rozczłonkowanych półkoliście zamkniętymi otworami okiennymi, artykułowanych płytkami lizenami i skromnym gzymsem. Neobarokowy charakter zachowuje bardziej ozdobnie potraktowana fasada i zwieńczenie wieży. Podobne formy prezentują kościoły św. Jakuba Apostoła Starszego w Lubichowie (1929) i Najświętszego Serca Pana Jezusa w Samsiecznie (1929-30). Elementy neobarokowe (hełmy wież, portale) pojawiają się w twórczości poznańskiego architekta jeszcze w latach trzydziestych, łączone z surowo opracowanymi elewacjami (np. kościół w Popowie-Ignacewie, 1931-36; kościół w Sipiorach, 1932). Około roku 1926 w twórczości sakralnej Stefana Cybichowskiego obok neobaroku współlistnieje neoklasycyzm, ewoluujący w stronę monumentalizmu, upraszczania i geometryzacji formy. Ciekawymi przykładami są:

- budynek administracyjny (Pawilon 101) i Pałac Targowy (Pawilon 12) na Międzynarodowych Targach Poznańskich (1924-29),
- Palmiarnia Poznańska w Parku Wilsona w Poznaniu (1927) – niezachowana;
- Kaplica Matki Boskiej Częstochowskiej w Chełmży (1927),
- klasztor ss. Karmelitanek Bosych (obecnie Szpital Ginekologiczno-Położniczy Świętej Rodziny), ul. Jarochońskiego, Poznań (1927),
- Zespół Szkół Handlowych, ul. Śniadeckich 54, Poznań (1927–28),
- juwenat (niższe seminarium duchowne) i klasztor Redemptorystów w Toruniu na Bielanach (1927–30),
- kościół pw. św. Doroty w Strzałkowie (1934),
- kościół pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Bydgoszczy (1934),
- kościół pw. Najświętszej Marii Panny Królowej Polski w Brzozie (1935),
- kościół pw. św. Stanisława Kostki w Poznaniu (1928-30, 1936-37),

- kościół pw. Najświętszej Maryi Panny Nieustającej Pomocy w Zdziechowie koło Gniezna (1937–39),

Pierwszy prezes Koła Architektów Stowarzyszenia Techników w Poznaniu (1918). Członek Koła Architektów przy Stowarzyszeniu Inżynierów i Architektów w Poznaniu (od 1921) i jego Prezes (do 1925). Członek Rady Miejskiej w Poznaniu (1919–25). Honorowy radca Magistratu m. Poznania (1927-31). Członek Stowarzyszenia Artystów w Poznaniu (od 1911). Członek Towarzystwa Miłośników Miasta Poznania. Cybichowski opiera się przede wszystkim na surowej stylistyce neoklasycystycznej, mającej w zamierzeniu architekta stworzyć odczucie monumentalności dzieł przy jednoczesnej prostocie nieprzeładowanej oszczędnej formy.

Dla projektów grobowców Cybichowski stosował najczęściej plan centralny – kwadratu lub rotundy, z filarami lub kaneluowanymi kolumnami o doryckich kapitelach (np. grobowiec Brzeskich w Jarząbkowie, 1907-12; Elżanowskich w Mogilnie, 1912; tzw. grobowiec Pomorskich, 1912). Oprócz tradycyjnej formy grobowca-świątyni Stefan Cybichowski stosował również wypracowany przez siebie, poczynając od nagrobka księdza Wawrzyniaka w Mogilnie (1913), bardzo specyficzny i oryginalny typ budowli komemoratywnej, na którą składa się kolistą lub półkolistą kolumnadą, złożoną ze skomplikowanych w przekroju filarów lub kolumn, połączonych belkowaniem, otaczająca centralny monument np. w formie obelisku (np. mauzoleum Powstańców Wielkopolskich w Trzemesznie, 1923-24; mauzoleum Mielochów na Białej Górze w Poznaniu, 1933-34). Trzeci godny odnotowania typ pomnika powtarzający się w twórczości poznańskiego architekta to kompozycja centralnej płyty otoczonej metalowym ogrodzeniem z charakterystycznymi dla Cybichowskiego kulami. Jako przykłady wymienić można dwa dzieła z połowy lat dwudziestych: projekt grobowca w Wylatowie (1925) oraz grób Powstańców Wielkopolskich w Mogilnie.

oprac. Irena Owczarzak

Artykuł powstał na podstawie pracy doktorskiej mgr inż. architekt Jadwigi Białkiewicz oraz książki Krzysztofa Drozdowskiego „Tajemnica Doliny Śmierci”

Artykuł był już publikowany w numerze 28 (wrzesień-październik 2018) na str. 8 – część I oraz w numerze 29 (listopad-grudzień 2018) na str.19-23 – część II.

Prymas Wyszyński w Brzozie i Przyłękach

13 maja 1952, wtorek

Bydgoszcz – Ciele – Bydgoszcz – Brzoza

Na godz.8.00 udałem się ponownie do par[afii] Ciele, aby odprawić Mszę św. i dokończyć wizytacji kanonicznej. Ludu przybył pełen kościół. Modlili się serdecznie. Udzieliłem obecnym Komunii św., przemówiłem „o wychowaniu rodzinnym”, egzaminowałem dzieci z katechizmu. Najlepiej wypadł egzamin małych dzieciątek na ramionach matek, wszystkie umiały się przeżegnać i pokazać, „gdzie jest Bozia”. Pożegnałem lud, po czym na plebanii przeprowadziłem rozmowę z radą parafialną. Są to ludzie serdeczni oddani Kościołowi. Razem z nimi obejrzelśmy świątynię, otoczenie jej i zakrystię. Dawny zbór protestancki jest korzystnie przebudowany przez usunięcie bocznych balkonów.

Parafię opuściliśmy o godz. 12.00. Obiad spożyłem u ks. Kan. Konopczyńskiego, po czym pracowałem nad protokołami wizytacyjnymi.

O godz.16.00 wyruszyliśmy do parafii Brzoza. Po drodze odwiedziłem nowicjat Towarzystwa Chrystusowego na przedmieściach, przy k[ościel]e parafii Św[iętego] Ducha. Młodzież liczna i pełna zapału.

Na godz. 17.00 stanęliśmy w Brzozie. Wstęp powitalny był ze zgrzytem, gdyż mężczyźni poderwali samochód w górę, przy czym uszkodzili drobne części. Pan Antoni był niezadowolony. Ja też. Ludzie natomiast uważali swój pomysł za udany. Natomiast pana Antoniego określili jako człowieka nerwowego. Piękny kościół, wystawiony ongiś przez wojsko polskie, dziś zastawiony wewnątrz rusztowaniami. Jest ochraniaany. Ks[iądz] proboszcz Mocny wolałby, żeby wizytacja odbyła się po remontach. Natomiast nam obydwu te rusztowania przydały się jako punkt wyjścia do naszych przemówień. Lud tutaj inny niż w Cielu: mieszanina robotników i inteligencji. Wielu ludzi w mundurach kolejarzy. Dalszy bieg wizytacji jak zazwyczaj: procesja żałobna, nieudana katechizacja, bierzmowanie, majowe nabożeństwo i powrót na plebanię. Lud nie chciał się z nami rozstać. Wróciliśmy do Bydgoszczy na godz. 21.30.

14 maja 1952, środa

Brzoza – Bydgoszcz – Warszawa

Na godz.7.30 znów jesteśmy w Brzozie. Odprawiam Mszę św. i rozdaję Komunię św. licznej rzeszy ludu. Przemawiam do nich długo o wychowaniu w rodzinie, błogosławię dzieci, żegnám wiernych. Na plebanii rozmowa z radą parafialną, z którą oglądamy świątynię. Końmi dojeżdżamy do cmentarza grzebalnego, położonego pięknie w lesie. Zastajemy tu kilka płaczących kobiet, są to przeważnie wilnianki.

W drodze powrotnej skręcamy do Przyłek, gdzie znajduje się kaplica pomocnicza. Leje porządny deszcz. W Przyłękach – słońce – i pełno ludzi. Wszyscy zmoczeni. Ale pogodni i zadowoleni, że się ich odwiedziło. Zwiedzam kaplicę. Jest przestronna i miła. Przemawiam do obecnych, błogosławię dzieci. W powrotnej drodze druga ulewa z gradem. Wróciliśmy zmarnięci. Obiad, pożegnanie i powrót do Bydgoszczy.

*Źródło: Stefan Wyszyński, Pro Memoria,
t.I: 1948 – 1952, s.215 -216*

Zachęcamy do zapoznania się z treścią kroniki parafialnej z roku 1952, opublikowanej w nr 32 (Wielki Post 2019) na str. 10-11.

Prace remontowe w naszym kościele

W ostatnich latach w naszym kościele w Brzozie podjęto i zrealizowano następujące działania poprawiające i zmieniające na lepszy stan techniczny i wizualny naszej świątyni:

- zlikwidowano poprzednie ogrzewanie gazowe kościoła; było ono drogie w eksploatacji i jako skutek uboczny powodowało powstawanie i osadzanie zabrudzenia wewnątrz kościoła;
- nowe ogrzewanie kościoła jest ogrzewaniem podłogowym a źródłem ciepła – wykonana pompa ciepła wraz z odwiertami niezbędnymi do jej funkcjonowania;
- wykonując ogrzewanie podłogowe – wykonano jako nowe wszystkie warstwy posadzkowe wraz z nową warstwą wierzchnią – posadzką z płyt granitowych;
- przy podjęciu działań zmierzających do wykonania nowych witraży w oknach świątyni – palącą koniecznością okazała się wymiana starych, nieszczelnych okien stalowych; wymieniono okna na nowe, szczelne z lepszym współczynnikiem przenikania ciepła; wykonano

i zamontowano w nich nowe witraże przedstawiające po lewej stronie świątyni – sakramenty św. a po prawej stronie – ważne sylwetki świętych; wymieniono okna w zakrystii, bocznych wejściach do kościoła; dokonana wymiana okien poprawiła ochronę termiczną kościoła;

- w ramach poprawy ochrony termicznej wnętrza kościoła – wykonano ocieplenie wełną mineralną nad całym sufitem nawy i prezbiterium;
- na przełomie roku 2019 i w pierwszym kwartale roku 2020 wykonano renowację wnętrza kościoła, która przywróciła mu należny blask, elegancję i zgodność z wizją stworzoną przez Projektanta Kościoła architekta śp. Stefana Cybichowskiego;
- we wnętrzu kościoła wykonano rekonstrukcję wiecznej lampki;
- w ołtarzu głównym wykonano rekonstrukcje intarsji podstawy ołtarza figuralnego – Grupy Ukrzyżowania, dokonano także oczyszczenia i konserwacji figur: Jezusa Chrystusa, Maryi i św. Jana;
- wykonano renowację tabernakulum;
- w nawie głównej wykonano renowację żyrandola oraz rekonstrukcję dwóch pozostałych żyrandoli;
- w latach 2020 – 2023 wykonano renowację elewacji wieży kościoła, elewacji wschodniej, północnej, zachodniej i część I elewacji frontowej;
- wykonano schody wejściowe główne i boczne do kościoła oraz obłożono wszystkie schody płytami granitowymi; wykonano niezbędne oporęczowanie.

Celem renowacji, oprócz potrzebnego odnowienia kościoła, jest również chęć przywrócenia mu całego piękna – zgodnie z wizją stworzoną przez Projektanta Kościoła architekta śp. Stefana Cybichowskiego, czyli w oparciu i zgodnie ze sporządzonym przez niego w dn. 11 maja 1934 r. projektem kościoła, który został zatwierdzony w dn. 19 maja 1934 r. przez Kurie Arcybiskupią w Gnieźnie oraz w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu przez Wojewodę w dn. 25 maja 1934 r.

W latach 2024 - 2025 przewidujemy wykonanie renowacji pozostałej części elewacji frontowej, drzwi bocznych do kościoła i zakrystii oraz dachu.

Elżbieta Błaszczyńska

Biskup Krzysztof Włodarczyk

Bp Krzysztof Włodarczyk urodził się 25 lutego 1961 roku w Sławnie. Po zdaniu egzaminu dojrzałości w roku 1981 wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Paradyżu, gdzie wtedy studiowali klerycy z diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej. Ukończył koszalińskie seminarium przyjęciem święceń prezbiteratu 21 czerwca 1987 roku.

Jego pierwszą placówką wikariuszowską była parafia pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Lipiu, gdzie poznał bliżej Ruch Światło-Życie. 1 października 1988 roku mianowany został dyrektorem Domu Rekolekcyjnego w Iłowcu,

a od roku 1989 – dyrektorem Domu Rekolekcyjnego w Koszalinie.

W latach 1990-2005 ks. Włodarczyk był diecezjalnym duszpasterzem rodzin, obrońcą węzła małżeńskiego w Sądzie Biskupim, asystentem kościelnym Wspólnoty Dzieci Łaski Bożej, moderatorem diecezjalnym Domowego Kościoła, czyli rodzinnej gałęzi Ruchu Światło-Życie.

14 września 2002 roku został mianowany kanonikiem gremialnym Kolegiackiej Kapituły Piłskiej. Ks. Włodarczyk w latach 2000-2005 odpowiadał za budowę Centrum Edukacyjno-Formacyjnego w Koszalinie i był jego pierwszym dyrektorem.

21 lutego 2005 roku ukończył studia w zakresie teologii pastoralnej na Wydziale Teologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, broniąc pracę doktorską pod tytułem „Model duchowości małżeńskiej i rodzinnej we współczesnych ruchach rodzinnych w Polsce”.

W roku akademickim 2006/2007 pełnił funkcję wicerektora Wyższego Seminarium Duchownego w Koszalinie. W latach 2007-2016 był dyrektorem Wydziału Duszpasterskiego Kurii Biskupiej. Jest członkiem Kolegium Konsultorów i Rady Kapłańskiej oraz sędzią Sądu Biskupiego. Papież Benedykt XVI obdarzył go godnością kapelana Jego Świątobliwości. Ks. Włodarczyk przez cały czas swojej posługi kapłańskiej angażował się także w duszpasterstwo trzeźwościowe.

7 maja 2016 roku papież Franciszek mianował ks. Krzysztofa Włodarczyka biskupem pomocniczym diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, przydzielając mu stolicę tytularną Surista (obecnie na terenie Algierii). 11 czerwca 2016 roku przyjął święcenia biskupie w konkatedrze kołobrzeskiej.

21 września 2021 roku papież Franciszek mianował biskupa Krzysztofa Włodarczyka ordynariuszem diecezji bydgoskiej.

źródło: strona internetowa diecezji bydgoskiej

Błogosławiony Czesław Józwiak

Wśród 17 miejscowości tworzących naszą Parafię wymieniona jest wieś, która aktualnie nie istnieje, mianowicie: Łązyn.

W niej 7 września 1919 roku urodził się Czesław Józwiak. Jego ojciec Leon był funkcjonariuszem policji śledczej. Miał troje rodzeństwa. W 1929 roku Rodzina Józwiaków przeprowadziła się do Poznania i tam związał swoje życie religijne z oratorium Salezjańskim przy ul. Woronieckiej. Charakteryzował się poczuciem odpowiedzialności za innych i cechami przywódczymi, które współgrały w nim z ogromną życzliwością i gotowością niesienia pomocy. Był prezesem Towarzystwa Niepokalanej, aktywnie udzielał się w różnych zajęciach. Organizował zawody sportowe, występował w przedstawieniach, śpiewał w chórze, gromadził wokół siebie młodszych chłopców, by opowiadać im historie z Trylogii H. Sienkiewicza. Przed wyjazdem na kolonie mamy zwracały się do niego z prośbą o opiekę nad synami, a chłopcom nakazywały słuchać Czesia. Uczył się w gimnazjum św. Jana Kantego. Zachowane świadectwa szkolne zdradzają, że raczej nie był prymusem. Należał do harcerstwa. Mając 16 lat wraz z kolegą pielgrzymował na Jasną Górę.

Po wybuchu drugiej wojny światowej zaciągnął się do wojska. Po wrześniowej przegranej pod Bzurą dnia 12 września dostał się pod Kutnem do niewoli, z której uciekł. W Poznaniu zetknął się z konspiracją i został szefem oddziału Narodowej Organizacji Bojowej (pseudonim Piotr-Orwid) do których zaprzysiął czterech kolegów z oratorium i trzech towarzyszy z kampanii wrześniowej. Po wcześniejszym aresztowaniu dwóch swoich kolegów z oratorium, pomimo sugestii ojca i brata ukrycia się, nie uczynił tego, aby uchronić przed represjami Mamę i Siostrę. W tym czasie pracował jako malarz.

Gdy został aresztowany (wrzesień 1940), był maltretowany. W kolejnych więzieniach (Poznań – Fort VII, Wronki, Berlin, Zwickau, Drezno) dzielił się głodowymi racjami chleba. Dodawał innym otuchy, często nawet żartował, bo starał się pocieszać innych. Swą ogromną siłę ducha czerpał z wiary. W jego duchowości nie było nic nadzwyczajnego. Swą świętość zawdzięczał takim praktykom religijnym jak częsta spowiedź, Komunia św., nabożeństwo do NMP – Wspomożycielki Wiernych, kierownictwo duchowe.

Wraz ze swoimi Kolegami – Edwardem Klinikiem (ur. 1919), Jarogniewem Wojciechowskim (ur. 1922), Franciszkiem Kęsym (ur. 1920), Edwardem Kaźmierskim (ur. 1919) – zostali oskarżeni o zdradę stanu i skazani na karę śmierci przez zgilotynowanie. Wyrok wykonano na dziedzińcu więzienia w Dreźnie 24 sierpnia 1945 roku o godz. 20:30. Jan Paweł II beatyfikował Ich wśród 108 Męczenników drugiej wojny światowej dnia 13 czerwca 1999 r. w Warszawie.

List napisany w dniu wykonania wyroku śmierci:

„Moi Najdrożsi Rodzice,

Janko, Bracie Adzio, Józefie

Właśnie dzisiaj, tj. 24, w dzień Maryi Wspomożycielki otrzymałem Wasze listy, przychodzi mi rozstać się z tym światem. Powiadam wam, moi drodzy, że z taką radością schodzę z tego świata, więcej aniżeli miałbym być ulaskawionym. Wiem, że Maryja Wspomożycielka Wiernych, którą całe życie czciłem, wyjedna mi przebaczenie u Jezusa. Przed chwilą wypowiadałem się i zaraz przyjmę Komunię Świętą do mego serca. Ksiądz będzie mi błogosławił przy egzekucji. Poza tym mamy tę wielką radość, że możemy się przed śmiercią wszyscy widzieć. Wszyscy koledzy jesteśmy

w jednej celi. Jest 7.45 wieczorem, o godz. 8.30, tj. pół do dziewiątej zejść z tego świata. Proszę was tylko nie płaczcie, nie rozpaczajcie, nie przejmujcie się. Bóg tak chciał. Szczególnie zwracam się do Ciebie, Matusiu kochana, ofiaruj swój ból Matce Bolesnej, a Ona ukoi Twe zbolale serce. Proszę Was bardzo, jeżeli w czym Was obraziłem, odpuście mej duszy. Ja będę się za Was modlił do Boga o błogosławieństwo i o to, abysmy kiedyś mogli zobaczyć się w niebie. Tutaj składam pocałunki dla każdego z Was. Do zobaczenia w niebie

*Wasz syn i brat
Czesław*

Drezno, 24 VIII 1942 r

Artykuł na podstawie www.wiernidokonca.pl

Podsumowanie posługi Przewodniczącego KEP

Podejmując w 2014 roku funkcję Przewodniczącego KEP, ośmieliłem się powtórzyć na Jasnej Górze akt osobistego oddania się Matce Bożej, wypowiedziany kiedyś przez Sługę Bożego, a dzisiaj już błogosławionego kard. Stefana Wyszyńskiego, który mnie wyświęcił na kapłana: Święta Maryjo, Bogurodzico Dziewico, obieram sobie dzisiaj Ciebie za Panią, Orędowniczkę, Patronkę, Opiekunkę i Matkę moją. Postanawiam sobie mocno i przyrzekam, że Cię nigdy nie opuszczę, nie powiem i nie uczynię nic przeciwko Tobie. Nie pozwolę nigdy, aby inni cokolwiek czynili, co uwłaczałoby czci Twojej. [...]

„Otóż człowiek z natury – jak twierdzi św. Tomasz z Akwinu – jest stworzeniem społecznym i politycznym, żyjącym w gromadzie, bardziej nawet niż wszystkie zwierzęta [...]. Jeśli więc jest naturalne dla człowieka żyć w licznej gromadzie, wobec tego wszyscy potrzebują jakiegoś kierowania całością” (św. Tomasz z Akwinu, De regno – znanym również jako De regimine principum).

Taka była m. in. rola Przewodniczącego KEP, chociaż nie wszyscy postronni się z tym zgadzają.

Każdy człowiek – mawiał Papież Franciszek – który podejmuje się sprawowania władzy – nawet tak ograniczonej na jaką pozwalają statuty KEP – powinien postawić sobie te dwa pytania: czy kocham mój lud, aby lepiej mu służyć? I czy jestem na tyle pokorny, aby wysłuchać opinii

innych, żeby wybrać najlepszą drogę? Jeżeli „nie stawiają sobie oni tych pytań – podkreślił Papież – ich rządy nie będą dobre”. Podczas wszystkich konferencji Episkopatu Polski starałem się wsłuchiwać uważnie w wypowiedzi księży kardynałów, arcybiskupów i biskupów, z miłością do ludu Bożego, gdy idzie o pokorę – sami biskupi osadzą.

Jeden z naszych duchowych mistrzów, sługa Boży biskup Jan Pietraszko, w czasach PRL-u, gdy społeczeństwo też było bardzo podzielone, w każdą niedzielę głosił homilie, gromadząc w kolegiacie akademickiej św. Anny w Krakowie wielkie rzesze ludzi. Ich treścią była zawsze Ewangelia, którą konsekwentnie kształtował ludzkie sumienia. Gdy spotkał się z zarzutem, że nie opowiada się po stronie „Solidarności”, nie atakuje komunistów, powiedział do kapłanów: „Będą wam podsuwać różne problemy, uważajcie, abyście z ewangelizatorów nie stali się komentatorami” [bieżących wydarzeń]. Podziały, napięcia w społeczeństwie były, są i zawsze będą. Rolą Kościoła jest głoszenie nauki o miłości, przebaczeniu i pojednaniu, a nie komentowanie pojedynczych incydentów, ponieważ to prowadzi do dalszych podziałów. Kościół nie może być stroną w konflikcie, lecz winien budować mosty pomiędzy ludźmi.

Także z uwagi na to, kierunek, jaki obrałem wobec świata polityki jest stosunkowo prosty: Kościół nie jest po stronie prawicy, lewicy ani nawet centrum. Kościół jest po stronie Ewangelii. Nie znaczy to, że jest obojętny wobec wartości lub anty wartości reprezentowanych przez poszczególne partie lub wobec kierunku w jakim one zdążają.

Z mojego, osobistego punktu widzenia: **Najtrudniejsze wydarzenia w tym dziesięcioleciu to:**

- pandemia,
- wojna na Ukrainie,
- spotkania z ofiarami pedofilii,
- orędzie telewizyjne w związku z pandemią i sama pandemia,
- czarne marsze,
- listy do Patriarchy Cyryła,
- list braterskiej troski ws. Niemieckiej „drogi synodalnej”,
- list przewodniczącego KEP do przewodniczącego Konferencji Episkopatu Niemiec bp. Geoga Bätzinga.

Najradońsze wydarzenia to:

- Przyjęcie uchodźców ukraińskich i pomoc polska dla Ukrainy,
- zakaz aborcji eugenicznej,
- 1050 lecie Chrztu Polski/Zgromadzenie Narodowe w Poznaniu,
- ustanowienie Dnia judaizmu.”

*ks. abp Stanisław Gądecki
Przewodniczący Episkopatu Polski*

Źródło: Fragmenty wystąpienia ks. abp. Stanisława Gądeckiego wygłoszone podczas obrad 397. zebrania plenarnego KEP w dn. 13.03.2024 na zakończenie 10 letniej posługi w charakterze przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski.

Maryjna parafia ubogacona różami żywego różańca

Maryja, która ukazała się w 1917 r. (13.05-13.10) w portugalskiej Fatimie zaprosiła Dzieci Fatimskie, aby modlić się na różańcu każdego dnia, żeby wyprosić światu pokój i zakończenie wojny. Życzyła sobie, abyśmy modlili się na różańcu w każdym czasie i w każdym położeniu.

Modlitwa różańcowa to wielkie dziedzictwo, którego my katolicy nie możemy roztrwonić. Św. Jan Paweł II wierzył głęboko, że różaniec to „słodki łańcuch, który wiąże nas z Bogiem...”.

W naszej Maryjnej Parafii z potrzeby serca i umiłowania Maryi Królowej Polski zrodziła się idea powołania Żywego Różańca. W 1971 roku I Róża Kobiet została utworzona, aby 15 osób każdego dnia układało Matce Bożej świeży modlitewny bukiet róż w różnorodnych intencjach i potrzebach Kościoła Świętego, wspólnoty parafialnej, swoich rodzin i świata. W kolejnych latach powstały nowe Róże Żywego Różańca:

- II Róża Kobiet – 1983 r.
- III Róża Kobiet – 1985 r.
- IV Róża Kobiet – 1995 r.
- V Róża Mężczyzn – 2017 r.
- VI Róża Kobiet – 2021 r.

W ostatnim czasie z okazji jubileuszu 40-lecia powołania do życia II Róży Kobiet ŻR, gościliśmy w naszej wspólnocie parafialnej ks. Andrzeja Marmurowicza, diecezjalnego moderatora ŻR. Owocem tego modlitewnego wydarzenia było utworzenie nowych Róż Różańcowych Mężczyzn.

- VII Róża Mężczyzn – 2023 r.
- VIII Róża Mężczyzn – 2023 r.

Dla członków Żywego Różańca codzienne odmawianie tej pięknej modlitwy jest okazją do rozmowy z Kimś bardzo bliskim, z Kimś, kto jest nie tylko Największą Mądrością, ale także największą Miłością. Może też być sposobnością do uzmysłowienia sobie, że w naszej codzienności nieustannie towarzyszy nam Bóg. On przychodzi, żeby przeobstwić człowieka i ubogacić go duchowo, napełnić radością i pokojem serca.

Modlimy się na Różańcu za dusze zmarłych parafian od dnia zgłoszenia ich śmierci w biurze parafialnym do dnia pogrzebu. W ten sposób wróciliśmy do pięknej polskiej tradycji, aby pamiętać o tych, którzy zakończyli ziemską wędrówkę, jednocześnie wspierając rodziny w przeżywaniu żałoby po stracie bliskich.

Zapraszamy wszystkich parafian do włączania się we wspólnotę osób modlących się na paciorkach Różańca.

Żywy Różaniec jest wspólnotą osób, które w duchu odpowiedzialności za Kościół i Świat i w wielkiej prostocie otaczają modlitewną opieką tych, którzy jej potrzebują i są wskazywani zwłaszcza w Papieskich Intencjach Apostolstwa Modlitwy.

Modlitwa Różańcowa powszechnie znana i wielokrotnie polecana przez papieży zyskała popularność dzięki wspólnotowej formie modlitwy, zainicjowanej przez błogosławioną Paulinę Jaricot w Lyonie w 1826 r. Założone przez nią Stowarzyszenie Żywego Różańca zatwierdził papież Grzegorz XIV.

Stowarzyszenie to nosi nazwę Różańca, gdyż jej członkowie, podzieleni na grupy po 20 osób, odmawiają go codziennie, każdy jedną dziesiątkę, a także dlatego, że każda grupa składa się z tylu osób, ile jest Tajemnic Różańca.

Jeśli jesteśmy blisko Maryi, to znaczy, że jesteśmy blisko Królowej Nieba i Ziemi. Nasza Matka będzie robić wszystko, abyśmy jako Jej umiłowane dzieci mogli przebywać z Nią w Królestwie Niebieskim. Jako troskliwa i czuła Matka napomina nas niejednokrotnie, abyśmy zawrócili z niewłaściwej drogi. W szczególny sposób ukochała modlitwę różańcową, dlatego obiecała ratunek dla wszystkich, którzy właśnie w ten sposób, przez Jej wstawiennictwo, będą zwracać się do Boga.

Zelatorki Żywego Różańca

Nadzwyczajni Szafarze Komunii Świętej – 20 lat w Brzozie

Nadzwyczajni szafarze komunii świętej pojawili się w Kościele Powszechnym w 1973 roku. Kongregacja Kultu Bożego w oparciu o dokumenty Soboru Watykańskiego II tłumaczyła to „potrzebą duszpasterską i większym dobrem duchowym wiernych”. Konferencja Episkopatu Polski zdecydowała się na ten krok w 1990 roku, ustalając ogólne warunki powołania nadzwyczajnych szafarzy. Wtedy właśnie zezwoliła biskupom ordynariuszom na wprowadzenie tej posługi na terenie ich diecezji. Jako pierwsze nadzwyczajnych szafarzy ustanowiły diecezje: katowicka, gdańska i opolska.

W naszej parafii pierwsza grupa mężczyzn została wybrana przez ks. proboszcza Bogusława Kühna. Byli to Andrzej Kubiak, Jerzy Mainka i Jan Paprocki. Posługa ta wymaga odpowiedniego przygotowania, dlatego kandydaci na szafarzy zobowiązani zostali do odbycia kursu dla Nadzwyczajnych Szafarzy Komunii Świętej, który odbył się w Domu Sióstr Pallotynek w Gnieźnie w dniach 5-7 oraz 20-21 marca 2004 roku. Program przewidywał wykłady z zakresu teologii liturgii, teologii Eucharystii i duszpasterstwa chorych. „Nadzwyczajnym Szafarzom Komunii Świętej życzę, aby pełniona przez nich tak zaszczytna posługa, przybliżała jeszcze bardziej do Chrystusa i przynosiła wiele radości i ludzkiej wdzięczności” – powiedział po zakończonym kursie i z serca błogosławił Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński Henryk Józef Muszyński, zezwalając nam na pełnienie funkcji Nadzwyczajnego Szafarza Komunii Świętej.

Po czterech latach, w marcu 2008 roku, do pierwszej grupy szafarzy dołączył Grzegorz Bukowski. Następni zaczęli pełnić posługę kolejno: w 2013 – Marek Kulpiński, a w 2020 – Mariusz Bożek i Mikołaj Mielhorski.

Posługa Nadzwyczajnego Szafarza Komunii Świętej koncentruje się na dwóch formach działania: pomoc w udzielaniu komunii świętej oraz odwiedzin z Najświętszym Sakramentem u chorych. Dodatkowo pełnimy posługę liturgicznej służby ołtarza.

Udzielanie Komunii Świętej wiernym naszej parafii jest dla nas niezwykłym osobistym przeżyciem. Jako świadków tego wzniesłego aktu buduje nas, gdy wierni podchodzą do Stołu Pańskiego i otwierają się na Jezusa, który prawdziwie napełnia ich serca. To dla mnie i moich kolegów szafarzy silne przeżycie, które wzmacnia świadomość potęgi Eucharystii i Jej konieczności dla duchowego rozwoju człowieka. Spotykamy się kilka razy w roku na spotkaniach wspólnotowych

i okolicznościowych. Ponadto zobowiązani jesteśmy pod rygorem utraty pełnienia posługi, uczestniczyć w diecezjalnych Rekolekcjach Nadzwyczajnych Szafarzy, które odbywały się wcześniej w Diecezjalnym Domu Rekolekcyjnym na bydgoskich Piaskach, a obecnie w Licheniu. Najbliższe odbędą się w dniach 12-14 kwietnia 2024 roku.

W 2000 roku podczas wizyty w Klasztorze Trapistów w pobliżu Trélon we Francji otrzymałem na pamiątkę krzyż św. Benedykta, Patrona Europy. Gdy kilka lat później zostałem szafarzem, moim pragnieniem było, aby w naszej diecezji szafarze nosili na piersi jednolite krzyże benedyktyńskie. Tak to się zaczęło w parafii w Brzozie w czerwcu 2010 r., później w parafii Św. Mateusza Ewangelisty w Bydgoszczy, a ostatecznie po decyzji kurii bydgoskiej, krzyż benedyktyński został wprowadzony jako obowiązujący element stroju liturgicznego w naszej diecezji.

Pragnę podziękować w imieniu szafarzy księżom, którzy wspierają dobrą radą i życzliwością naszą posługę. Pragnę także przekazać moje pozdrowienia wszystkim chorym, którym wielu z szafarzy służy. Być Nadzwyczajnym Szafarzem Komunii Świętej to zapewne wielka łaska Boża dla chorych, pomoc dla kapłanów, a dla nas radość i wdzięczność.

Andrzej Kubiak

Domowy Kościół w Brzozie

Pośród wielu dzieł jakie istnieją w naszej Parafii, w 2014 roku po ponad 30 latach do Brzozy powrócił Domowy Kościół. Jest to wspólnota małżeństw, które podczas comiesięcznych spotkań w obecności kapłana modlą się, rozważają Pismo Święte, formują się w duchu ideału ruchu Światło-Życie, dzielą się swoimi radościami i troskami, wspierają w trudnych momentach, a także dają

świadczenie wiary włączając się w życie parafii poprzez m.in. czytanie podczas Mszy Świętych, prowadzenie nabożeństw, czy przygotowywanie ołtarza na procesję Bożego Ciała. Charakterystyczne dla małżeństw należących do tej wspólnoty jest wspólne przyjmowanie Komunii Św., które jest świadectwem dla innych, a dla samych małżonków wyrazem jedności, mobilizacją do nieustannego trwania w stanie łaski uświęcającej, a także przypomnieniem o odpowiedzialności za siebie nawzajem w dążeniu do świętości.

Idea Domowego Kościoła nawiązuje do początków chrześcijaństwa, kiedy to pierwsi chrześcijanie spotykali się w domach na wspólnej modlitwie. Życie chrześcijanina to jednak nie tylko niedzielna Eucharystia, czy codzienna modlitwa w domowym zaciszu. To przede wszystkim życie wiarą na co dzień i dzielenie się nią z innymi. Spotkania w domowym zaciszu w gronie małżeństw mających podobne katolickie podejście do życia, daje poczucie bezpieczeństwa i pomaga być katolikiem w coraz częściej wrogo nastawionym otoczeniu. Wspólna modlitwa, drobne świadectwa z życia codziennego, czy różne interpretacje słów Pisma Świętego budują wspólnotę, która pomaga przetrwać trudniejsze chwile.

Początkowo małżeństwa są prowadzone przez parę bardziej doświadczonych animatorów, a po okresie tzw. „pilotażu” (ok. 1-2 lat.) i poznaniu idei i zasad wspólnoty pod czujnym okiem i uchem kapłana podejmują formację samodzielnie wyznaczając spośród siebie rotacyjnie animatorów kręgu na kolejny rok.

Istotnym elementem formacji są także rekolekcje Oazy Rodzin, które trwają 15 dni. Początkowo ta długość może przerażać, ale podczas takich rekolekcji wszelkie obawy przemijają, a po powrocie do domu z niecierpliwością czeka się na kolejny rodzinny wyjazd na Oazę, której nazwa nie jest przypadkowa – jest to istotnie miejsce, czas i przestrzeń do czerpania ze źródła, którym jest Chrystus i ładowania baterii na wędrówkę przez trudy codziennego życia.

Inicjatorem odbudowania, czy raczej zbudowania na nowo wspólnoty Domowego Kościoła w Brzozie był ks. Piotr Wencel, który w 2014 roku po objęciu funkcji wikariusza naszej parafii zachęcił pierwsze małżeństwa do utworzenia kręgu. Na przestrzeni ostatnich 10 lat z inicjatywy ks. Piotra powstały w sumie trzy kręgi Domowego Kościoła. Obecnie przy naszej parafii funkcjonuje jeden krąg im. bł. Poznańskiej Piątki liczący 5 małżeństw. W formacji i spotkaniach nadal towarzyszy nam ks. Piotr, aktualnie pełniący posługę wikariusza w parafii pw. Matki Boskiej Zwycięskiej na bydgoskich Bartodziejach.

Jesteśmy wdzięczni dobremu Bogu za to, że w naszej Parafii istnieje Domowy Kościół. Dziękujemy także ks. Piotrowi za jego zaangażowanie w prowadzenie kręgów. Mamy nadzieję, że to dzieło nadal będzie się rozwijać, dlatego z całego serca zachęcamy wszystkie małżeństwa sakramentalne do odkrycia wartości Domowego Kościoła i dołączenia do tej wspólnoty.

Anna Kuczborska

Stąd się wzięło „Jestem”?

Wraz z przybyciem do naszej parafii księdza proboszcza Wojciecha Szukalskiego oraz księdza Piotra Wencla, nastąpił czas wielu zmian w naszej wspólnocie parafialnej. Zainicjowane przez ks. Wojciecha spotkania z parafianami mające na celu wskazanie potrzeb parafian i możliwość ich realizacji zapoczątkowały wiele parafialnych dzieł. Na jednym z takich spotkań zapytałem nowego gospodarza parafii, „czy jest szansa, by w Brzozie powstała gazetka parafialna”? Odpowiedź Proboszcza była prosta: „to niech pan ją stworzy”. To osobliwe zielone światło dało mi impuls do stworzenia gazetki i stało się wyzwaniem, które postanowiłem podjąć.

Nazwa gazetki nie jest przypadkowa, ma w sobie niezwykle głęboką treść i przesłanie. W Księdze Rodzaju znajdziemy słowa „JA JESTEM Pan, Bóg Abrahama i Bóg Izaaka” (Rdz 28,13). W Księdze Wyjścia „Jestem, który Jestem”, w Księdze Izajasza „JA JESTEM tym, który mówi: Otom Ja” (Iz 52,5-6), w Księdze Ezechiela „aby narody pogańskie poznały, że JA JESTEM Pan, Święty w Izraelu” (Ez 39,7), a w Ewangelii święty Jan przedstawia scenę z Ogrójca, w której Jezus wychodzi naprzeciw tym co chcieli Go pojmać i mówi do nich „JA JESTEM” (J 18,4-6). Co więcej, w codziennej modlitwie Apelu Jasnogórskiego śpiewamy „JESTEM przy Tobie”.

Logo gazetki nawiązuje do pierwszych chrześcijan, którzy rysując rybę niemo krzyczeli „JESTEM chrześcijaninem”. Kolejnym nieprzypadkowym elementem jest litera „t”, która przypomina krzyż – symbol miłości, poświęcenia i Boga wywyższonego ponad ziemię, który podobnie jak na grafice – znajduje się w centrum, łączy to, co na ziemi z tym, co w niebie, i jest dla nas jedyną drogą ku niebu. Ostatnim elementem zawartym w logo są litery pod krzyżem – mają nam przypominać, że tak jak św. Jan mamy powiedzieć Ukrzyżowanemu Jezusowi „JESTEM przy Tobie, bez względu na wszystko”.

Pierwszy numer gazetki ukazał się wraz z początkiem Adwentu w 2015 roku. Początki były bardzo trudne, nazwałbym je „mocno chałupnicze”. Poszczególne strony były drukowane na prywatnej drukarce, potem kserowane w biurze parafialnym, a następnie pojedynczo składane i ręcznie zszywane. Z czasem proces wydawania gazetki został

usprawniony, po roku podjęliśmy współpracę z drukarnią. Nie byłoby jednak żadnego numeru „Jestem”, gdyby nie moja żona Anna, która zajmuje się komputerowym składem i obróbką graficzną gazetki, a przed każdorazowym wysłaniem jej do druku zarywa noce, by gazetka trafiła do drukarni na czas.

Początkowo gazetka wydawana była co miesiąc, obecnie nowy numer pojawia się co 3 miesiące w nakładzie 300 sztuk. Mimo sporej radości i satysfakcji gazetka „Jestem” jest dla nas także sporym obciążeniem czasowym, co przy trójce małych jeszcze dzieci przekłada się na kwartalny wydruk. Czasem śmiejemy się, że „Jestem” to takie nasze czwarte dziecko.

Przez te ponad 8 lat bywały chwile, kiedy doba stawiała się dla nas zbyt krótka, a zmęczenie podpowiadało, żeby następny numer był tym ostatnim. Jednak właśnie wtedy (Duch Święty działa!) pojawiali się parafianie, którzy dopytywali „kiedy następny numer”. Do tego stos gazetek, który wraz z końcem Mszy świętych maleje w oczach i trafia do tak wielu domów rozwiewa wszelkie wątpliwości i utwierdza nas w przekonaniu, że warto dalej podejmować ten trud i kontynuować dzieło gazetki parafialnej.

W tym miejscu chciałbym podziękować Wszystkim zaangażowanym w powstawanie gazetki parafialnej. Szczególne podziękowania należą się księdzu Proboszczowi, którego „uszczęśliwiamy” napisaniem „wstępniaka” oraz finalną korektą i akceptacją każdego wydania.

Dziękujemy drukarni „TOM” za elastyczność i naprawdę dobrą wieloletnią współpracę.

Dziękujemy Panom, którzy odbierają gazetki z drukarni i dostarczają je do kościoła – to dla nas naprawdę nieoceniona pomoc.

Dziękujemy każdemu, kto napisał do gazetki choćby raz i gorąco zachęcamy do wysyłania nam artykułów, swoich przemyśleń, wspomnień czy świadectw. Zależy nam, by to było nasze wspólne parafialne dzieło, do którego swoją cegiełkę dołoży jak najwięcej parafian. Zachęcamy nie tylko do stałej współpracy, ale przede wszystkim do tej jednorazowej i spontanicznej. Artykuły można wysyłać na adres mailowy jestemgazetka@gmail.com, a w przypadku tekstów pisanych ręcznie, można je przekazać ks. Proboszczowi lub przynieść do Biura Parafialnego.

Michał Kuczborski

Katolickie Stowarzyszenie Edukacyjno-Sportowe

Katolickie Stowarzyszenie Edukacyjno-Sportowe w Brzozie powstało w 2016 r. Podstawowym założeniem i celem Stowarzyszenia od początku jego działalności było wsparcie dla Parafii przez podmiot posiadający osobowość prawną i będący jednocześnie organizacją pozarządową.

To wsparcie było i jest realizowane poprzez aktywizowanie lokalnej społeczności, ale głównie parafian, do działalności edukacyjnej, kulturalnej i sportowej, o charakterze patriotycznym i religijnym. To z kolei służy pogłębianiu relacji i więzów z Kościołem i ma być drogowskazem do miłości Boga i drugiego człowieka.

Tak pojęty cel działalności Stowarzyszenia jest też drogowskazem dla niego samego przy podejmowaniu licznych inicjatyw i przedsięwzięć. A tych, przez dość krótki jak dotychczas okres działalności Stowarzyszenia, było całkiem sporo i warto je przypomnieć.

Na dobre zaczęło się wszystko w 2017 r. udziałem w ogólnopolskiej akcji polegającej na rywalizacji w wykręceniu jak największej liczby kilometrów na rowerze, rejestrowanych w specjalnej aplikacji. Zwycięski podmiot mógł uzyskać dofinansowanie na wskazany cel w infrastrukturze sportowej. Stowarzyszenie, wspólnie z Parafią, jako cel wskazało boisko wielofunkcyjne. Choć nie udało się wygrać tej rywalizacji to zajęcie 10 miejsca wśród 50 podmiotów było i tak dużym osiągnięciem, a lokalna społeczność „dowiedziała się” o istnieniu Stowarzyszenia. Ta akcja zainicjowała również organizację późniejszych licznych rajdów rowerowych na terenie Parafii.

Przez 8 lat działalności Stowarzyszenia zdążyliśmy się już przyzwyczaić do organizowanych corocznie:

- Kiermaszu Adwentowego i Wielkanocnego,
- zbiórkach darów dla potrzebujących,
- wysyłanych paczkach z żywnością, słodyczami, odzieżą i chemią gospodarczą na Litwę do Szkoły Polskiej w Jęczmieniskach, na Ukrainę do Polskiej Parafii k. Lwowa, czy też dla konkretnych rodzin w Polsce i na Ukrainie,

- odprowadzanych z inicjatywy Stowarzyszenia porannych Roratach i śniadań dla dzieci w nich uczestniczących; aktywizowanie i zachęcanie do uczestnictwa dzieci w Roratach poprzez wyznaczanie zadań edukacyjnych o charakterze religijnym,
- noworocznym wspólnym śpiewaniu kolęd, z udziałem parafialnego zespołu AD Deum,
- konkursie na najpiękniejszą i najwyższą palmę wielkanocną.

Były też ważne i inspirujące pojedyncze wydarzenia takie jak:

- Mikołajkowy zawrót głowy” – gry i zabawy dla dzieci z okazji dnia św. Mikołaja (grudzień 2017 r.),
- Parafialne warsztaty w czasie ferii zimowych dla dzieci w wieku szkolnym (luty 2018 r.),
- spotkanie z europosełem p. Kosmą Złotowskim (marzec 2018 r.),
- uroczysta wieczornica w dniu 11 listopada 2018 r. z okazji 100 rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości z okolicznościowym tortem oraz śpiewaniem pieśni patriotycznych (listopad 2018 r.),
- spotkanie z misjonarzem ks. Krzysztofem Kletkiewiczem (lipiec 2018 r.),
- Sportowe Lato z Poznańską Piątką; w ten sposób uczciliśmy pamięć i niezwykłą postawę pięciu błogosławionych, zamordowanych przez Niemców w czasie II wojny światowej (sierpień 2019 r.),
- przygotowanie i organizacja pobytu wakacyjnego w Polsce grupy polskich dzieci z Solecznik na Litwie. (lipiec 2021 r.).

Szczególnie zaznaczyć też trzeba udział Stowarzyszenia w ukazywaniu postaci błogosławionego Czesława Józwiaka, urodzonego w 1919 r. na terenie naszej Parafii w Łążynie:

- organizowanie rocznicowych rajdów rowerowych,
- współudział w przyjęciu rodziny Błogosławionego w Brzozie (sierpień 2018 r.)
- i wreszcie tradycyjne już organizowanie wspólnie z Parafią i Towarzystwem Salezjańskim uroczystości upamiętniających bł. Czesława oraz Poznańską Piątkę, które od 2022 r. odbywają się w Łążynie, w drugą sobotę września.

Nie zapomnieliśmy też o naszych bohaterach Żołnierzach Wyklętych, których Oddział Świerki II walczył w Puszczy Bydgoskiej z sowieckim okupantem:

- organizujemy rajdy rowerowe,

- zaprosiliśmy parafian i nie tylko na prelekcję pt.: „Żołnierze Wyklęci – pamięć odzyskana po latach” (listopad 2017 r.),
- uczestniczyliśmy w IX edycji Biegu „Tropem Wilczym” organizując Bieg w Brzozie, w którym wzięło udział blisko 300 biegaczy; wydarzenie poprzedziła uroczysta Msza św. w intencji Żołnierzy Wyklętych (luty 2020 r.).

Nie pozostaliśmy bierni gdy 24 lutego 2022 r. wybuchła wojna na Ukrainie. Jeszcze w lutym tego roku utworzyliśmy tzw. Bank lokalowy. Mieszkańcy Brzozy i okolic zgłaszali chęć przyjęcia rodzin ukraińskich do swoich domów. Takich rodzin zgłosiło się blisko 20. I choć tylko do nielicznych trafili ukraińscy uchodźcy pokazaliśmy naszą solidarność z napadniętym narodem i przede wszystkim miłość bliźniego. Zbieraliśmy również dary w postaci odzieży, chemii gospodarczej, środków higieny osobistej oraz lekarstw i środków opatrunkowych, które sukcesywnie były przekazywane na Ukrainę oraz uchodźcom.

Część rodzin, które przebywały w Brzozie wróciło na Ukrainę. Dla niektórych był to tylko przystanek w emigracyjnej tułaczce. Do dzisiaj jedna z rodzin korzysta z mieszkania naszych parafian w Bydgoszczy. My zaś nadal opiekujemy się rodziną, która pozostała w Polsce – Mama i jej czwórka dzieci: 3 córki oraz synek, który urodził się w Polsce. Wojna dotknęła rodzinę w szczególny sposób, gdyż tata i mąż zmarł na skutek odniesionych ran na wojnie. Z inicjatywy Stowarzyszenia od ponad roku nasi parafianie pokrywają część kosztów wynajęcia mieszkania. Realizujemy również pomoc w postaci innych form wsparcia materialnego i finansowego.

I na zakończenie tego krótkiego podsumowania działalności Stowarzyszenia, należy podkreślić, że każda osoba działająca i wspierająca Stowarzyszenie, robi to absolutnie bezinteresownie, bez żadnego wynagrodzenia, wyłącznie mając na względzie dobro wspólne, jakim jest nasza Parafia. Przez wiele lat udało się zaangażować do współpracy bardzo wiele osób i mam nadzieję, że będzie to tylko przyczynek do tworzenia jeszcze większych dzieł, które pomogą każdemu z nas odnaleźć drogę do Boga i drugiego człowieka.

Jan Paprocki

Chwałę Boga śpiewem

Praca organisty to dość nieoczywiste zajęcie. Praca przy muzycznej oprawie obrzędów religijnych wiąże się z pewnego rodzaju tajemniczością.

W wieku 10 lat dostałem organy od wujka – ks. Drapały. Ćwiczyłem samodzielnie, grałem kolędy w domu. 1 maja 1983 roku dostałem propozycję od księdza proboszcza Stanisława Mocnego i jego siostry Zofii, aby prowadzić nabożeństwa majowe. Z uwagi na to, że ówczesny organista, pan Zygmunt Zajakała, pochodzący z Mąkowarska, grał na mszach tylko w niedziele i święta. W związku z tym 1 maja podjąłem decyzję, aby grać podczas nabożeństw.

Po dwóch latach, tj 1 lipca 1985 roku, proboszczem był ks. Ryszard Kielczewski. Za jego namową objąłem stanowisko organisty. 1 października 1985 roku rozpocząłem studium organistowskie w seminarium w Gnieźnie pod kuratelą wspaniałego ks. Ryszarda Figla. Współpraca z proboszczem Kielczewskim była owocna.

Kolejnym proboszczem, z którym podjąłem współpracę był ś.p. Jan Graczyk – człowiek o ogromnym wspierającym sercu. 1 października 1988 r. zakupiłem nowe organy ze sprzętem nagłaśniającym i utworzyłem kościelny zespół śpiewaczy, który na przestrzeni lat ulegał przemianom.

27 czerwca 1989 roku naszą parafię objął ks. Bogusław Kühn, z którym również nawiązałem współpracę. W tym okresie w naszej parafii miało miejsce wiele wspaniałych uroczystości, tj odpusty parafialne, uroczyste obchody święta Matki Boskiej Częstochowskiej, na które zapraszałem księży, których spotkałem na swojej drodze życia, którzy również prowadzili rekolekcje adwentowe.

Z zespołem wokalnym oprawialiśmy wszystkie jubileusze, Msze święte, odpusty, śluby i pozostałe obrzędy kościelne. Ponadto wyjeżdżaliśmy śpiewać na prymicjach naszych przyjaciół, Misjonarzy Ducha Świętego, oraz księdza Jarosława Kubiaka. Zapraszani byliśmy na uroczystości odpustowe Zesłania Ducha Świętego. Skorzystaliśmy z zaproszenia na uroczystą mszę do katedry w Inowrocławiu, prowadzoną przez Radio Maryja. Przez kilkanaście lat, 16 lipca, oprawialiśmy obchody odpustowe Matki Bożej z Góry Karmel w Bydgoszczy.

W tzw. międzyczasie wspomagałem parafię organizując środki finansowe na wymianę posadzki w prezbiterium – 2002 r. oraz malowanie wnętrza kościoła – 2003 r. Pięć lat po śmierci św. Jana Pawła II,

w 2010 roku pojawiła się myśl o dziękczynieniu Świętemu i ufundowaniu wraz z grupą przyjaciół pomnika św. Jana Pawła II. Pomnik został poświęcony przez zaproszonego do parafii ś.p. Jana Górę w obecności ówczesnego proboszcza, zaproszonych księży, wykonawcy pomnika, gości i parafian.

Do roku 2012 w naszym zespole śpiewała moja żona Joanna wraz z koleżanką Justyną Nałęcz, następnie dołączyła do nas córka Anna. W roku 2014 proboszczem został ks. Wojciech Szukalski, a wikariuszem ks. Piotr Wencel, z którymi kontynuowałem pracę w naszym kościele. Zespół rodzinny prowadzimy do dnia dzisiejszego, chwaląc śpiewem Boga. Dziękując Bogu za otrzymane łaski, mogę bezinteresownie czynić posługę organisty w parafii NMP Królowej Polski w Brzozie od 41 lat.

Paweł Plata
organista parafii w Brzozie

Zespół AD DEUM

AD DEUM, w tłumaczeniu „do Boga”, to nasz parafialny zespół muzyczny, który powstał w 2016 roku za zgodą i błogosławieństwem proboszcza, ks. Wojciecha Szukalskiego jako odpowiedź na prośbę Papieża Franciszka podczas Światowych Dni Młodzieży, które odbyły się w Krakowie. „*Wstańcie z kanapy i idźcie zmieniać świat*” – te słowa Papieża stały się inspiracją do założenia zespołu. Początkowy skład stanowiły osoby, które uczestniczyły w ŚDM. Rok później wybrano nazwę zespołu, zaproponowaną przez Martę Dziewałtowską oraz logo, które zaprojektował Marcin Wiśniewski.

Misją zespołu jest posługa podczas Mszy Świętych i nabożeństw ze szczególnym nastawieniem na uroczystości, na które zapraszana jest młodzież przygotowująca się do Sakramentu Bierzmowania. Niemal od pierwszych dni Dobrym Duchem zespołu jest Mirosław Kalista, który w sposób profesjonalny zapewnia nam nagłośnienie. Osobą prowadzącą zespół jest Adam Kobylński. Początkowo skład zespołu stanowiła młodzież, w większości grająca na gitarach. Pięknym dźwiękiem waltorni wspomagał ich Mateusz. Od kilku lat zespół ma charakter międzypokoleniowy. Do zespołu dołączyło także kilkoro rodziców naszej

młodzieży, którzy wzbogacają Mszę Świętą grając na instrumentach, spełniając tym samym marzenia z dzieciństwa. Pośród śpiewu można usłyszeć chociażby skrzypce, flet poprzeczny, a nawet wiolonczelę. Głównym „klawiszowcem” w Zespole jest Michał, brat jednej ze śpiewających dziewczynek.

Wszystkich zainteresowanych zapraszamy na próby AD DEUM, które odbywają się w piątki zwykle o godzinie 19:30 na chórze kościelnym. Natomiast we Mszy Świętej wraz z nami można uczestniczyć w każdą II i IV niedzielę miesiąca o godzinie 12:00.

Sabina Synakiewicz

Zespół Dzieci Maryi to wspólnota jak w rodzinie.

Spotykamy się od 2010 roku, najstarsi uczestnicy chodzą obecnie do 8 klasy szkoły podstawowej, a najmłodsi mają 2 lata. Każdy jest niezbędny, jeden śpiewa, drugi gra, ktoś dyryguje, albo pokaże ruch czy taniec do utworu. Chłopców zawsze było mniej, ale przewinięło się przez ten czas już 20 chłopców. Razem w zespole śpiewało 101 dziewcząt i chłopców. Niektórzy śpiewają teraz w Ad Deum. Nie ograniczam wieku śpiewających, nawet ci najmłodsi mogą trzymać grzechotkę. Jeśli rodzice nie mogą przywozić chórzystów na próby, to dołączają na Mszy, aby np. wspólnie zagrać. Gramy na instrumentach perkusyjnych, niektórzy na gitarze, na pianinie czy skrzypcach. Dzieciaki uczestniczą również w doborze repertuaru.

Śpiewamy podczas Mszy świętych w ostatnie niedziele miesiąca o godz. 10:00, a próby mamy w każdą środę o 17:15 w salce katechetycznej lub kościele. Śpiewamy zazwyczaj w naszej parafii, choć zdarzyło się, że na zaproszenie ks. biskupa Krzysztofa Włodarczyka 26 stycznia 2022 r. śpiewaliśmy kolędy w bydgoskiej Katedrze. Spośród wszystkich zespołów dziecięcych z Diecezji Bydgoskiej zaproszonych przez ks. Biskupa przyjechało zaledwie kilka, spośród których zaśpiewał tylko zespół Sióstr Elżbietanek i nasz. Ks Biskup zażartował, że Elżbiety nie zawiodły.

Na koniec roku szkolnego, w czerwcu idziemy wspólnie na lody, bo po zaśpiewaniu możemy pozwolić sobie na „małą chrypkę”. Panuje u nas miła i życzliwa atmosfera pod okiem Matki Bożej Królowej Polski. Zapraszamy dzieci z rodzicami, młodzież przybywa samodzielnie.

dyrygent Elżbieta Krzyżanowska

Parafia od ogródka

Parafia od ogródka tytuł ten ma nam parafianom przybliżyć, jak zmieniło się oblicze naszej parafii w ciągu ostatnich 10 lat. Zostały podjęte inicjatywy, które otworzyły parafię dla wspólnoty czy jeszcze w szerszym zakresie na naszą społeczność.

Najpierw wspólnym dziełem wielu osób było wyremontowanie salek na dole plebanii. Odbywają się tam spotkania grupy AA, Róż Różańcowych, pomoc w nauce czy możliwość goszczenia grup skautów Europy z różnych zakątków Polski.

Dom parafialny stanowi także miejsce, gdzie mogą zatrzymać się pielgrzymi zmierzający bydgoskim szlakiem Camino de Santiago. Tutaj odbywają się comiesięczne spotkania w trzech grupach Młodzieży przygotowującej się do przyjęcia Sakramentu Bierzmowania. Jest to miejsce, w którym można spotkać się czy przeprowadzić różne inicjatywy wspólnotowe. Tam też w każdą środę jest otwarta kawiarenka, którą prowadzi pani Grażynka. Wiele powstało tam dobrych dzieł, w które zaangażowanych było dużo osób: warsztaty z dziećmi w czasie ferii, sobotnie zajęcia dla dzieci, próby zespołów, festyny, kiermasze, spotkania biblijne i filozoficzne a nawet prywatne spotkania rodzin. Miejsce to jest przeznaczone dla wspólnoty i każdy może z niego skorzystać, gdyby chciał w jakiś sposób rozpocząć tworzenie jakiegoś pomysłu dla dobra nas wszystkich.

Dziełem, które zasługuje na wyróżnienie w tym artykule, jest ogród zabaw dla dzieci. Przed laty ks. Proboszcz popatrzył na plac za plebanią i powiedział, żeby zrobić tutaj coś dla dzieci. Z myślą o dzieciach zaczęliśmy skromnie w ogrodzie budując jakieś elementy z drewna. I był to strzał w dziesiątkę, bo w ten sposób parafia otworzyła się na potrzeby dzieci. Ogród zaczął cieszyć się zainteresowaniem i dał możliwości także naszym uczniom do spędzania czasu na powietrzu. Pamiętam taki moment, gdy zatrzymał się przy nas pracujący pan Filip i powiedział: „Widzę, że robicie coś dobrego. Pomogę wam.” Dar pieniężny, który otrzymaliśmy pozwolił na zakup atestowanego sprzętu zabawowego i sportowego oraz wykonanie ogrodzenia.

Dzisiaj miejsce to tętni życiem, a wybudowane wcześniej boisko do siatkówki dzieci zamieniły w wielką piaskownicę. Ileż tam powstało dzieł piaskowych naszych dzieci to tylko wiedzą słońce i wiatr.

Wiele osób pracowało, aby ugór zamienić na plac zabaw, chociaż jeszcze przed nami plany, co nas cieszy, bo tworzymy dobre dzieło.

Na koniec trzeba imionami wymienić tych, którzy do tego dzieła oddali swój czas, siłę rąk, radość tworzenia, wysiłek umysłu, złożyli jałmużnę. To są: Basia, Ulka, Grażynka, Ela, Danka, Daria, Arek, Marek, Tomek, Marian, Darek, Filip, Jan, Jurek, Jacek, Adam, Konrad, Leszek i młodzież z wolontariatu.

Dla pełnego obrazu, jak działa parafia „od podwórka”, należy także przywołać inicjatywę zrobienia przejścia przez ogród od parkingu za budynkiem wielofunkcyjnym do terenu przykościelnego – zamontowanie bramki i położenie chodnika oraz użyczenia na parking ogólnodostępny terenu od strony tzw. Kozaka.

Danuta Dojs

Przygotowanie do Bierzmowania.

W naszej parafii od dwóch lat przygotowanie do sakramentu Bierzmowania przebiega w formie spotkań młodzieży w losowo przydzielonych małych grupach, których opiekunami są 3 małżeństwa.

Inspiracją do takiego przygotowania się do Bierzmowania jest forma ewangelizacji, która powstała we Włoszech i ma już dwudziestoletnią tradycję, a narodziła się jako odpowiedź na coraz powszechniejsze zjawisko odchodzenia młodych z Kościoła. W dzisiejszym świecie dotkniętym kryzysem rodziny, kryzysem wartości i kryzysem wiary, młodzi ludzie są zagubieni i często bardzo samotni. Głównym celem naszych spotkań jest poprowadzenie tych, którzy mają zacząć religijności do poznania i doświadczenia miłości Pana Boga.

Tematykę spotkań wyznacza Katechizm Kościoła Katolickiego i Pismo Święte. W stałych grupach, w oparciu o przykazania dekalogu, próbujemy skonfrontować je z sytuacją na świecie, w naszym środowisku i w naszym osobistym życiu. Poznajemy Tradycję Kościoła poprzez wspólne dzielenie się, uczestniczenie w nabożeństwach i przede wszystkim Eucharystii.

Małżeństwa opiekujące się młodymi towarzyszą im w odkrywaniu tajemnic Kościoła, które prowadzą do poznania miłości Pana Boga. Małżonkowie, wdzięczni Bogu za historię własnego życia dzielą się świadectwem swojego doświadczenia wiary. Spotkania są okazją i przestrzenią do rozmowy o Bogu, o codzienności, o radościach i problemach.

Mirka Jurgiel

Skrzynka św. brata Alberta

Na ścianie w kruchcie naszego kościoła wisi mała, metalowa skrzyneczka z napisem: „Pomoc dla ubogich”. Tam wielu nie tylko naszych Parafian wkłada pieniądze. Ten czyn to gest jałmużnika. Czynimy to bezinteresownie, bo nawet nie wiemy, komu te pieniądze pomagają. I właśnie taki powinien być ten gest: „Kiedy zaś ty dajesz jałmużnę, niech nie wie lewa twoja ręka, co czyni prawa, aby twoja jałmużna pozostała w ukryciu. A Ojciec, który widzi w ukryciu, odda tobie.” (Mt 6,3-4). „Jeśli zaś ktoś posiada dobra tego świata, a widzi brata w potrzebie i zamyka przed nim serce swoje, jakże w nim może mieszkać miłość Boża” (1J 3,17). Jałmużna jest czymś więcej niż działalność instytucji charytatywnej, jest aktem wiary, wyrażeniem miłości samemu Bogu i bliźniemu.

Kim jest ubogi, potrzebujący człowiek w dzisiejszych czasach w naszej wspólnocie? W pismach Kościoła znajdziemy listę osób, którym może być potrzebna pomoc: sieroty, wdowy, więźniowie, ciężko chorzy, starcy, przybysze i wszyscy żyjący w niedostatku. Znamy różne losy ludzkie: nagła śmierć jednego z rodziców, utrata pracy, zbyt drogie leczenie, niska emerytura a opał drogi, przeciekający dach, pożar, wojna. Dzięki składanej w pokorze jałmużnie na pewno niesiemy bezinteresowną pomoc i pomogliśmy tym, którzy w cichości żyli w niedostatku i niewygodzie.

I na pewno dzięki jałmużnie składanej w małej, metalowej skrzynce mogliśmy spełnić dobrowolny akt miłosierdzia wobec drugiego człowieka, co jest siłą i pięknem naszej Wspólnoty.

Danuta Dojs

Parafialny Zespół Caritas – 10 lat działalności

Jezus powiedział w Ewangelii: „Wy jesteście przyjaciółmi moimi, jeżeli czynicie to, co wam przykazuję”. Czy jest lepszy sposób wypełnienia przykazania miłości niż bezinteresowna służba ludziom potrzebującym? Takiej służbie oddani byli wolontariusze Parafialnego Zespołu Caritas z naszej parafii.

W dniu 3 lutego 2005 r. zawiązała się grupa inicjatywna w celu powołania Parafialnego Zespołu Caritas w Brzozie. W spotkaniu uczestniczyli: ks. proboszcz Bogusław Kühn, Andrzej Kubiak – pomysłodawca idei stworzenia takiego zespołu oraz Lucyna Kubiak, Elżbieta Kuczborska, Krzysztof Kuczborski, Elżbieta Pękała, Bernadeta Ploch i Joanna Plata. Ks. Kühn zwrócił się do dyrektora Caritas Diecezji Bydgoskiej ks. Wojciecha Przybyły o powołanie Parafialnego zespołu Caritas w naszej parafii. Ksiądz proboszcz będąc przewodniczącym wg. statutu powołał swojego reprezentanta Andrzeja Kubiaka jako Przełożonego Parafialnego Zespołu Caritas. Z pozostałych osób w sposób demokratyczny uczestnicy wybrali na zastępcę przewodniczącego Joannę Plata, sekretarzem została Elżbieta Pękała, a skarbnikiem Elżbieta Kuczborska. W późniejszym terminie do zespołu dołączyli Wojciech Oskwarek i Tomasz Bukowski. Celem Parafialnego Zespołu Caritas było zaspokojenie duchowych i społecznych potrzeb parafian oraz podejmowanie przez nich dzieł miłosierdzia. Nasz Parafialny Zespół Caritas był pierwszym takim zespołem powołanym w Diecezji Bydgoskiej. 20.02.2005 r. o godz. 12:00 miała miejsce Msza św. celebrowana przez Dyrektora Caritas Diecezji Bydgoskiej ks. Wojciecha Przybyły, inaugurująca powstanie Parafialnego Zespołu Caritas w Brzozie. Podczas mszy św. został przekazany w darze obraz wówczas bł. Matki Teresy z Kalkuty (od 2016 r. świętej) z jej osobistym podpisem i błogosławieństwem. Była to rodzinna pamiątka państwa Andrzeja i Lucyny Kubiaków. Błogosławiona Matka Teresa z Kalkuty została patronką Parafialnego Zespołu Caritas.

W latach swojej działalności, tzn. 2005-2016, członkowie zespołu brali bezpośredni udział w działaniach na rzecz rodzin i osób samotnych znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej. Do zadań należało pozyskiwanie środków materialnych i finansowych na cele charytatywne. W międzyczasie zorganizowano Szkolne Koła Caritas w Szkole Podstawowej i Gimnazjum, które ściśle współdziałały z Parafialnym Zespołem Caritas. Opiekunami kół były Elżbieta Kuczborska oraz Bernadetta Ploch.

Parafialny Zespół Caritas zajmował się rozdawaniem żywności, odzieży, zabawek i innych dóbr otrzymywanych od Caritas Diecezji Bydgoskiej, sponsorów, parafian i członków zespołu. Organizowano letni wypoczynek dla dzieci z rodzin najuboższych, werbowano wolontariuszy spośród młodzieży szkolnej. Systematycznie, raz w tygodniu pełniono dyżury w salce katechetycznej. Przed świętami Bożego Narodzenia i Wielkanocy organizowane były zbiórki żywności we wszystkich sklepach w Brzozie, w których aktywnie uczestniczyli członkowie Szkolnych Kół Caritas, pod opieką Elżbiety Pękały i Bernadetty Ploch. Z zebranych artykułów były przygotowywane paczki dla najbardziej potrzebujących rodzin z naszej parafii oraz dodatkowo dla seniorów. Były to ilości powyżej 1000 kg rocznie.

W Wielkim Poście, Tygodniu Miłosierdzia oraz na odbywających się w okresie letnim festynach były organizowane zbiórki pieniędzy na różne cele charytatywne, m.in. na leczenie jednego z uczniów szkoły podstawowej czy sfinansowanie kolonii dla dzieci z naszej parafii. Dary te były przekazywane dla najbardziej potrzebujących z naszej parafii. Parafialny Zespół Caritas wypożyczał sprzęt rehabilitacyjny (łóżka szpitalne, wózki inwalidzkie, kule, materace przeciwodleżynowe). Liczba osób objętych opieką parafialnego Caritasu wynosiła około 100 osób.

Członkowie zespołu brali udział w uroczystościach i świętach kościelnych, w szczególności Niedzieli Miłosierdzia Bożego i Światowego Dnia Chorego. Do tradycji przeszło organizowanie corocznie 6 grudnia spotkania ze św. Mikołajem. Niektórzy członkowie uczestniczyli w dniach skupienia organizowanych przez Caritas Diecezji Bydgoskiej, uroczystościach związanych ze śmiercią Jana Pawła II, Mszach św. odpustowych, Dniach Papieskich, a także telewizyjnych mszach dla chorych transmitowanych z kaplicy Ojca Pio.

Za sukces działalności należy uznać dokonanie ewidencji osób potrzebujących pomocy na naszym terenie, powstanie Szkolnych Kół Caritas w Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Brzozie, przejście od miłosierdzia słów do miłosierdzia czynów, a także postrzeganie przez mieszkańców naszej parafii członków Zespołu Caritas jako osoby, do których zawsze można się zwrócić o jakąkolwiek pomoc – nie zawsze materialną.

Ostatnim naszym działaniem była przedświąteczna zbiórka żywności w sklepach w Brzozie w grudniu 2016 roku. Wzrost zamożności parafian, który jest skutkiem m.in. wprowadzenia rządowych programów pomocowych spowodował znaczące zmniejszenie zapotrzebowania na tego typu działalność charytatywną.

Pragnę serdecznie podziękować wszystkim członkom i wolontariuszom ze szkół za ponad dziesięcioletnią bezinteresowną pracę na rzecz Parafialnego Zespołu Caritas. Dziękujemy za osobiste zaangażowanie ks. Proboszczowi Bogusławowi Kühnowi, za modlitwę, duchową opiekę i pomoc w realizacji zadań naszego zespołu. Bóg zapłać naszym darczyńcom za hojności i wsparcie w naszych wspólnych dziełach.

Andrzej Kubiak

Statystyki parafialne – I kwartał roku 2024

(dane do 31 marca 2024 r.)

Chrzest Świąty przyjęli:

- Vincent Cieślewicz,
- Franciszek Gackowski,
- Kacper Pawłowski – Hejne,
- Kinga Stypczyńska,
- Kuba Szafrąński,
- Marcel Szafrąński.

Do Domu Ojca odeszli:

- Ryszard Dylewicz (ur. 1952) z Brzozy, z ul. Szkolnej,
- Jan Fac (ur. 1946) z Prądocina,
- Jan Karolak (ur. 1934) z Brzozy, z ul. Grochowskiego,
- Jarosław Linette (ur. 1966) z Brzozy,
- Marian Loda (ur. 1938) z Laskowic,
- Adrianna Rybicka (ur. 1984) z Brzozy, z ul. Spokojnej,
- Jadwiga Skonieczna (ur. 1959) z Olimpina z ul. Nadrzeczej,
- Stanisław Stępiński (ur. 1938) z Brzozy, z ul. Kwiatowej,
- Anna Stramowska (ur. 1924) z Olimpina, z ul. Nasypowej,
- Mieczysław Szal (ur. 1935) z Brzozy, z ul. E. Gierczak,
- Remigiusz Tucholski (ur. 1976) z Olimpina, z ul. Łąkowej,
- Jadwiga Wejman (ur. 1943) z Brzozy, z ul. Wiejskiej,
- Bogdan Woźniak (ur. 1956) z Brzozy, z ul. Powstańców Wlkp.

Papieskie intencje apostołstwa modlitwy

Kwiecień: *O docenianie roli kobiet*

Módlmy się, aby godność kobiet i ich bogactwo były uznawane w każdej kulturze i aby ustała dyskryminacja, jakiej doświadczają one w różnych częściach świata.

Maj: *Za formację zakonnice, zakonników i seminarzystów*

Módlmy się, aby zakonnice, zakonnicy i seminarzyści dojrzewali na swojej drodze powołania dzięki formacji ludzkiej, duszpasterskiej, duchowej i wspólnotowej, która doprowadzi ich do bycia wiarygodnymi świadkami Ewangelii.

Czerwiec: *Za ludzi, którzy uciekają ze swojego kraju*

Módlmy się, aby migranci, uciekający przed wojnami lub głodem, zmuszeni do podróży pełnych niebezpieczeństw i przemocy, znajdowali w krajach, które ich przyjmują, gościnę i nowe możliwości życia.

Intencje mszalne

1.04.2024 r. Poniedziałek Wielkanocny

- 8:00 ++ Ryszard i Halina Zajdlewicz
i ++ Rodzice z obu stron
- 10:00 ++ Ryszard, Julian Rębisz,
Maria, Józef, Renata Trzebuniak,
Renata Szember, Dorota Morawska
- 12:00 ++ Elżbieta, Józef Marut,
++ Rodzice i Rodzeństwo z obu stron,
+ Przemysław Stolpe
- 20:00 + Zygmunt Zajdlewicz

2.04.2024 r. (wtorek)

- 18:00 ++ Małgorzata (3. rocz.),
Edward (10. rocz.) Hoppe
i ++ z Rodziny

3.04.2024 r. (środa)

- 18:00 Za Matki i Ojców Żywego Różańca

4.04.2024 r. (czwartek)

- 18:00 ++ Dariusz (11. rocz.) i Henryk
Kaczarewscy

5.04.2024 r. (piątek)

- 18:00 ++ Janina, Andrzej, Jerzy
oraz ++ z Rodziny

6.04.2024 r. (sobota)

- 8:00 + Wiesław Sierżant i ++ Rodzice
z obu stron
- 18:00 + Tadeusz Naęcz

7.04.2024 r. Niedziela Miłosierdzia Bożego

- 8:00 ++ Tomasz, Janina, Stanisław
Andryszczyk, Kazimierz, Janina
Biernaccy
- 10:00 + Ryszard Łyko
- 12:00 + Jadwiga Studzińska (10. rocz.)
oraz ++ z rodziny Szymańskich,
Studzińskich i Piotrowskich
- 20:00 za Parafian

8.04.2024 r. (poniedziałek)

- 8:00 + Danuta Białecka

9.04.2024 r. (wtorek)

- 18:00 w pewnej intencji

10.04.2024 r. (środa)

18:00 ++ Gertruda i Bronisław Nowak
oraz ++ z Rodziny

11.04.2024 r. (czwartek)

18:00 + Genowefa Mętel

12.04.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Janusz Bąk, Irena Kwiatkowska

13.04.2024 r. (sobota)

18:00 ++ Mirosław i Teresa (2. rocz.)
Gliwińscy

14.04.2024 r. (niedziela)

8:00 za Parafian
10:00 + Stefania Szalska
12:00 + Ryszard Łyko
20:00 ++ Jolanta Bąkowska,
Maria i Henryk Jurczak

15.04.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Marek Sidorczuk

16.04.2024 r. (wtorek)

18:00 + Henryk Jurczak (1. rocz.)

17.04.2024 r. (środa)

18:00 ++ Justyna i Zenon Wiśniewscy

18.04.2024 r. (czwartek)

18:00 + Genowefa Mętel

19.04.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Stanisław, Janina, Kazimierz,
Maria i Roman

20.04.2024 r. (sobota)

18:00 *rez. Brzoza, ul. Polna*

21.04.2024 r. (niedziela)

8:00 + Paweł Janowicz,
++ Rodzice i Rodzeństwo
10:00 ++ Józef, Helena, Wacław, Jerzy,
Julita Fordon, Stanisława Trawka
12:00 ++ Mieczysław i Sabina Szal,
Jadwiga i Jerzy Litwin
20:00 za Parafian

22.04.2024 r. (poniedziałek)

8:00 ++ Antoni Błaszczynski,
Zofia, Janina, Józef Krysztofiak,
Wojciech Szypuła i ++ z Rodziny

23.04.2024 r. (wtorek)

18:00 w pewnej intencji

24.04.2024 r. (środa)

8:00 Z podziękowaniem za otrzymane
łaski i z prośbą o dalsze Boże błog.
dla całej Rodziny w 20. rocz. ślubu
Weroniki i Sebastiana
18:00 + Anna Diabelec (1. rocz.)

25.04.2024 r. (czwartek)

18:00 + Marek Cichosz

26.04.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Jerzy i Janina Neumann
i ++ Dziadkowie

27.04.2024 r. (sobota)

18:00 ++ Józef (65 rocz.), Helena Głuszek,
Marian Andrysiak i ++ z Rodziny

28.04.2024 r. (niedziela)

8:00 za Parafian
10:00 ++ Helena i Kazimierz Kilińscy,
Zofia, Lech Giżyńscy, Janina, Jerzy
Neumann i ++ z rodzin Kilińskich
i Dreżewskich
12:00 ++ Czesława i Józef Kaźmierczak,
Marianna Kujawińska
20:00 ++ Agnieszka, Roman i Zygmunt
Siwińscy

29.04.2024 r. (poniedziałek)

8:00 Z podziękowaniem za otrzymane
łaski i z prośbą o dalsze Boże błog.
dla Mariusza z okazji 18. urodzin

30.04.2024 r. (wtorek)

18:00 ++ Dorota Morawska (21. rocz.),
Ryszard, Julian Rębisz, Maria,
Renata, Józef Trzebuniak

1.05.2024 r. (środa)

18:00 Za Matki i Ojców Żywego Różańca

2.05.2024 r. (czwartek)18:00 *rez. Brzoza, ul. Świerkowa*3.05.2024 r. (piątek) Uroczystość NMPKrólowej Polski

8:00 ++ Henryk (24. rocz.) i Dariusz Kaczarewscy

10:00 ++ Maria, Józef, Renata Trzebuniak, Ryszard, Julian Rębisz, Renata Szember, Dorota Morawska

12:00 za Parafian

20:00 ++ Paulina, Stanisław Piotrowscy, Halina, Marek i Paweł Kisiel

4.05.2024 r. (sobota)8:00 *rez.*

18:00 + Jadwiga Wejman

5.05.2024 r. (niedziela)

8:00 za Parafian

10:00 ++ Monika, Jan Kwiatkowscy
++ z rodzin Sitek i Jerczyńskich,
+ Zygmunt Rybka12:00 + Wojciech Szeliski (5. rocz.)
i ++ z Rodziny

20:00 + Wiesław Masłowski

6.05.2024 r. (poniedziałek)8:00 + Jadwiga Siernicka
i ++ Rodzice z obu stron7.05.2024 r. (wtorek)18:00 *rez. Brzoza, ul. Ogrodowa*8.05.2024 r. (środa)18:00 *rez. Brzoza, ul. Powstańców Wlkp.*9.05.2024 r. (czwartek)18:00 ++ Marian i Bożena Szczutkowscy
i ++ z Rodziny10.05.2024 r. (piątek)18:00 *rez. Brzoza, ul. Modrakowa*11.05.2024 r. (sobota)18:00 ++ Anna (23. rocz.), Józef,
Stanisław Grzelak, Marianna
i Władysław Bartczak12.05.2024 r. (niedziela)8:00 ++ Kazimierz (20. rocz.), Joanna
i Stanisław Doman10:00 ++ Zofia, Janina, Józef Krysztofiak,
Antoni Błaszczński, Wojciech
Szypuła i ++ z Rodziny)12:00 *rez. Brzoza, ul. Leśna*

20:00 za Parafian

13.05.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Jadwiga Siernicka

14.05.2024 r. (wtorek)

18:00 + Jarosław Andrzejewski

15.05.2024 r. (środa)

18:00 + Genowefa Mętel

16.05.2024 r. (czwartek)18:00 *rez.*17.05.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Łucja i Kazimierz Bogusławscy

18.05.2024 r. (sobota)18:00 ++ Emilia Rogowska-Pietnoczka
i Justyna Wiśniewska19.05.2024 r. (niedziela)

8:00 + Marcel Blattner (5. rocz.)

10:00 ++ Julianna i Józef Trzebkowscy
i ++ z Rodziny12:00 za Dzieci pierwszokomunijne
(kl. 3a i 3b)

20:00 za Parafian

20.05.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Zenon Kostrzewski

21.05.2024 r. (wtorek)18:00 *rez.*22.05.2024 r. (środa)18:00 ++ Aniela Jasel (6. rocz.),
Konstancja i Mieczysław
Ziółkowsy23.05.2024 r. (czwartek)

18:00 + Genowefa Mętel

24.05.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Danuta i Feliks Nelke

25.05.2024 r. (sobota)18:00 ++ Bartek, Iwona Zamroczyńscy,
Jan Naliński, Agata i Kazimierz
Kupscy26.05.2024 r. (niedziela)

8:00 + Mieczysław Radziszewski (2. rocz.)

10:00 rez. *Brzoza, ul. Grochowskiego*

12:00 za Dzieci pierwszokomunijne (kl. 3c)

20:00 rez. *Brzoza, ul. Kolejowa*27.05.2024 r. (poniedziałek)8:00 ++ Teresa, Eugeniusz, Helena,
Tadeusz i ++ z Rodziny28.05.2024 r. (wtorek)18:00 ++ Jarosław, Artur, Stanisław
Andrzejewscy29.05.2024 r. (środa)

18:00 + Jarosław Andrzejewski

30.05.2024 r. (czwartek) Boże Ciało8:00 *int. wolna*

10:00 za Parafian

20:00 + Ryszard Aładowicz

31.05.2024 r. (piątek)

18:00 + Genowefa Mętel

1.06.2024 r. (sobota)

8:00 + Leon Rojewski

18:00 ++ Józef (25. rocz.), Stefania,
Tadeusz Słowińscy, Leszek
Kwiatkowski2.06.2024 r. (niedziela)8:00 + Edmund Sliwiński (43. rocz.)
i ++ z Rodziny10:00 + Paweł Wegner i ++ z rodziny
Wegner12:00 rez. *Brzoza, ul. Polna*

20:00 za Parafian

3.06.2024 r. (poniedziałek)

18:00 rez.

4.06.2024 r. (wtorek)

18:00 + Józef Zajdlewicz

5.06.2024 r. (środa)

18:00 Za Matki i Ojców Żywego Różańca

6.06.2024 r. (czwartek)18:00 rez. *Brzoza, ul. Topolowa*7.06.2024 r. (piątek)18:00 Z podziękowaniem za otrzymane
łaski i z prośbą o dalsze Boże błóg,
dla Marcela z okazji 18. urodzin8.06.2024 r. (sobota)

18:00 + Wiesław Masłowski

9.06.2024 r. (niedziela)

8:00 za Parafian

10:00 ++ Ryszard, Julian Rębisz, Maria,
Józef, Renata Trzebuniak, Renata
Szember, Dorota Morawska

12:00 + Elżbieta Szymańska (7. rocz.)

20:00 + Jolanta Bąkowska

10.06.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Bronisław Bolewski i ++ Rodzice

11.06.2024 r. (wtorek)18:00 Z podziękowaniem za otrzymane
łaski i z prośbą o dalsze Boże błóg,
dla Haliny Pakulskiej
z okazji 95. urodzin12.06.2024 r. (środa)

18:00 ++ Stanisława i Jerzy Zajdlewicz

13.06.2024 r. (czwartek)

18:00 + Genowefa Mętel

14.06.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Barbara i Lucjan Dziewałtowscy

15.06.2024 r. (sobota)

16:00 ślub Angeliny i Michała
18:00 ++ Elżbieta, Kazimierz, Alojzy
Rachowiec i Oriza

16.06.2024 r. (niedziela)

8:00 ++ Czesława (18. rocz.), Feliks
Tews i ++ z Rodziny
10:00 ++ Barbara (11. rocz.), Franciszek
(37. rocz.) i Jan Andrysiak
12:00 rez.
20:00 za Parafian

17.06.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Bogdan Woźniak

18.06.2024 r. (wtorek)

18:00 rez. *Brzoza, ul. Topolowa*

19.06.2024 r. (środa)

18:00 ++ Antoni Błaszczyński,
Janina, Zofia, Józef Krysztofiak
i ++ z Rodziny

20.06.2024 r. (czwartek)

18:00 + Genowefa Mętel

21.06.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Gertruda i Henryk Maciejewscy

22.06.2024 r. (sobota)

18:00 + Bolesław (19. rocz.) i ++ z rodzin
Niedzielskich i Bukowskich

23.06.2024 r. (niedziela)

8:00 za Parafian
10:00 + ks. Stanisław Mocny
12:00 rez. *Brzoza, ul. Grochowskiego*
20:00 ++ Janina (21. rocz.), Stanisława
i Jan Weiznerowski

24.06.2024 r. (poniedziałek)

8:00 + Bogdan Woźniak

25.06.2024 r. (wtorek)

18:00 Z podziękowaniem za otrzymane
łaski i z prośbą o dalsze Boże błog.
dla Elżbiety i Krzysztofa
z okazji 35. rocz ślubu
oraz dla Agaty i Marka
z okazji 5. rocz ślubu

26.06.2024 r. (środa)

18:00 + Krzysztof Aładowicz

27.06.2024 r. (czwartek)

18:00 rez.

28.06.2024 r. (piątek)

18:00 ++ Roman, Franciszek Kruger,
Andrzej Jamróz

29.06.2024 r. (sobota)

18:00 ++ Leokadia Błaszczyńska, Zenon
Wiśniewski (rocz.) i ++ Rodziny

30.06.2024 r. (niedziela)

8:00 ++ Ryszard (7. rocz.) i Halina
Zajdlewicz
10:00 ++ Józef, Maria, Renata Trzebuniak,
Ryszard, Julian Rebisz, Renata
Szember, Dorota Morawska
12:00 ++ Monika Wiktorowska,
Kazimierz i Aniela Sobocińscy
oraz ++ z rodziny Szeffler
20:00 za Parafian

Ogłoszenia stałe

1. Msze święte w Niedziele i Uroczystości:

- sobota o godz. 18:00
- niedziela godz. 8:00, 10:00, 12:00 i 20:00.

2. Msze święte w dni powszednie:

- w poniedziałki o godz. 8:00,
- w pozostałe dni o godz. 18:00.

3. Nabożeństwa w Kościele:

- Liturgia Słowa z Komunią Św. – środa, czwartek, piątek i sobota o godz. 8:00,
- do Matki Bożej Nieustającej Pomocy – środa o godz. 17:45,
- Adoracja przed Najświętszym Sakramentem – czwartek po wieczornej Mszy św. do 21:00,
- Godzinki – sobota o godz. 7:30.

4. Spowiedź:

- codziennie pół godziny przed każdą Mszą św.,
- środa, czwartek, piątek od 7:30 do 8:00 (przed Liturgią Słowa),
- każdy czwartek w godz. 20:00 – 21:00 (w trakcie adoracji),
- każda niedziela od godz. 19:30 do 20:00 (ks. Salezjanin),
- I czwartek i I piątek miesiąca od 17:00 do 18:00.

5. I czwartek miesiąca:

- modlitwa przed Najśw. Sakramentem o nowe powołania o godz. 17:00,
- odwiedzanie chorych spoza Brzozy i niektórych z Brzozy.

6. I piątek miesiąca:

- całodzienna adoracja Najśw. Sakramentu – w godz. 8:00 – 18:00;
- Msza św. o godz. 18:00,
- odwiedzanie chorych z Brzozy.

7. Róże Różańcowe:

- I środa miesiąca – dziesiątka Różańca za zmarłych członków Kół Różańcowych i Msza Św.
- I czwartek miesiąca – adoracja i różaniec o godz. 17:00,
- I piątek miesiąca – całodzienna adoracja w godz. 8:00 – 18:00,
- I sobota miesiąca – nabożeństwo wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi o godz. 17:30,
- I niedziela miesiąca – wymiana tajemnic i dziesiątka Różańca w intencjach papieskich po Mszach św. o godz. 8:00 i 12:00,
- różaniec za zmarłych parafian – pół godziny przed wieczorną Mszą Św. (codziennie od dnia zgłoszenia w biurze parafialnym do dnia pogrzebu).

8. Zespół „Dzieci Maryi”:

- próby w środy o 17:15 w salce katechetycznej lub w kościele,
- śpiewamy w ostatnią niedzielę miesiąca podczas Mszy św. o godz. 10:00.

9. Zespół „Ad Deum”:

- próby w każdy piątek o 19:30 w kościele,
- śpiewamy w 2. i 4. niedzielę miesiąca podczas Mszy św. o godz. 12:00.

10. Kawiarenka w domu parafialnym:

- środa w godz. 10:00 – 12:00.

11. Biuro parafialne czynne:

- poniedziałek, środa, piątek w godz. 9:00 – 11:00;
- wtorek, środa, czwartek, piątek po wieczornej Mszy Św.,
- sobota w godz. 9:00 – 10:00,
- w sprawach pilnych kontakt telefoniczny – 535 123 565.

„JESTEM” – gazetka parafii NMP Królowej Polski w Brzozie

Redakcja: Anna i Michał Kuczborscy,

Opiekun: ks. proboszcz Wojciech Szukalski

Kontakt do redakcji: jestemgazetka@gmail.com

Parafia Rzymskokatolicka pw. NMP Królowej Polski

86-061 Brzoza, ul. Łabiszyńska 20, tel. 535-123-565,

e-mail: parafiabrzozapwnmp@gmail.com

www.parafiabrzoza.pl

www.facebook.com/parafiawbrzozie

konto parafialne: 60 1240 3493 1111 0010 9051 6204